Ateitis

GEGUŽIS—BIRŽELIS 1990—3

Ateitis

Apie kertinius akmenis ir plikus akmenėlius
Danutė Bindokienė 73

Naujasis Kairos ir ateitininkija
K. V. Cukuras 74

Katalikybės esmė moderniame pasaulyje
Vytautas Bagdanavičius, MIC 75

Ateitininkų idealas
Simas Sužiedėlis 76

Vaikams reikia šilumos ir savų namų
Nijolė Slaminskienė 77

ATEITININKAI LIETUVOJE 79

Literatas ir kultūrininkas 86

Joninės
Česlovas Grincevičius 86

TIKIU

Idealus moters paveikslas
Gediminas Kijauskas, SJ 88

FEDERACIJOS VADAS PRANEŠA 89

ATEITIS SPINDULIAI

Lietuvos nepriklausomybės paskelbimas ir aš
Rima Ieśmantaitė 91

Mano seneliui (eil.)
Adriana Karkaitė 92

KALBOS SKYRIUS

Svetimųjų tikrinių vardų rašymas 93

ĮVYKIAI IR ŽMONĖS

Auksinis jubiliejus ir ateitininkai 94

Lituanistikos seminaras
Rūta Sidrytė 99

MŪSŲ VEIKLA 101

KREIVOS ŠYPSENOS 108

„Kreivų šypsenų" piešiniai Viktutės Venclovaitės.

Viršelyje: Lietuvos močiutė-sengalvėlė (1989 m. vasarą).

Nuotr. Antano Rašymo

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos lietuviškos orientacijos žurnalas

GEGUŽIS—BIRŽELIS
1990 m.

VOL. LXXX NR. 3

REDAKTORĖ:
Danutė Bindokienė,
7155 S. Homan Ave.,
Chicago, IL 60629. USA
Telef. (312)776-2036

REDAKCIJOS NARĖS:
Ramunė Kubiliūtė.
Rūta Sidrytė,
Viktutė Venclovaitė.

TECHNINIS REDAKTORIUS:
Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS:
Juozas Polikaitis,
7235 South Sacramento Ave.,
Chicago, IL 60629, USA
Tel.: (312)434-2243

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published by-monthly, by the Lithuanian Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.
© 1990 by the Lithuanian Catholic Federation Ateitis. All rights reserved. POSTMASTER: Send address changes to ATEITIS, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, Illinois 60629 USA.

APIE KERTINIUS AKMENIS IR PILKUS AKMENĖLIUS

Kiekvienų metų mūsų veikla padalinta į dvi dalis. Jos viena nuo kitos skiriasi savo forma, bet ne turiniu. Pirmoji — tai ruduo, žiema ir pavasaris: susirinkimai, pasirodymai, susikaupimo valandėlės, pasiruošimas įžodžiui ir šventės. Antroji — vasaros stovyklos. Jos tiek pat svarbios, kaip ir kita metų veikla, galbūt net svarbesnės.

Stovyklose praktiškai pritaikomi, suderinami ir sucementuojami ateitininkų organizacijos principai. Suvažiavus dideliam būriui stovyklautojų iš įvairų vietovių, pasijuntame ne vieni. Akivaizdžiai pamatome, kad organizacija apima daug žmonių, gyvuoja daugelyje miestų. Tai ypač svarbu kuopoms, kurios nėra gausios narių skaičiumi. Mažoje, gerai pažįstamų žmonių grupėje nuolat besisukinėjant, išsisemia nauji sumanymai, išblėsta entuziazmas, veikla darosi nuobodi.

Stovyklose taip pat susipažįstama ir susidraugaujama su organizacijos nariais iš tolimų vietovių. Po to su jais ryšiai nenutrūksta ir ne stovyklavimo metu. Ne kartą teko girdėti jaunuolius net besididžiuojant prieš kitataučius draugus, kad jų pažįstamų ratas apima beveik visą Ameriką, Kanadą ir kitus kraštus, kai tuo tarpu amerikiečiai neturi pažinčių už savo apylinkės ar mokyklos ribų.

Savaime aišku, kad stovyklose sustiprėja lietuvių kalbos mokėjimas, lietuviškumo samprata ir ateitininkiškoji pasaulėjauta.

Iš stovyklos jaunutis, moksleivis, studentas ar net sendraugis gali parsivežti gražiausių prisiminimų, bet gali taip pat grįžti ir didžiai nusivylęs. Dažniausiai stovyklavimo džiaugsmai ir nepasitenkinimai priklauso ne nuo programos, ne nuo užsiėmimų, ar oro, bet nuo žmonių — galbūt net vieno kurio žmogaus.

Todėl čia ir norime pabrėžti, kad ateitininkija yra kiekvieno organizacijos nario atsakomybė.

Paklauskime kurį „ex" ateitininką, kodėl nebelanko susirinkimų, kodėl nevažiuoja į stovyklas, kodėl net ateitininku nenori prisipažinti. Labai retas atsakys, kad nesutinka su at-kų ideologija, nepritaria penkiems organizacijos principams. Dažniausiai priežastis bus ta, kad kas nors, kada nors (iš vadovų arba kitų narių) įskaudino, neįvertino, atstūmė, pajuokė.

Ši situacija pasitaiko ne tik stovyklose, bet taip pat su kuopų globėjais, stovyklų vadovais ir eiliniais kuopų nariais. Kartais mes kitus įskaudiname nepagalvodami, kai svarbesniems reikalams pasirenkame gražesnius, gabesnius, gyvesnius, o nuošaliai paliekame nedrąsesnius, pilkesnius asmenis. Yra atvejų kai pirmavimą nulemia net nario tėvų padėtis organizacijoje ar visuomenėje. Kiekvienoje kuopoje, kiekvienoje sąjungoje ir stovykloje yra „žvaigždutės", kurias mes nejučiomis vis „blizginame", iškeliame. Ne kiekvienas gali būti geru sportininku, deklamatorium, organizatorium. Kartais tie išrinktieji ir visų giriami, pradeda taip gerai apie save manyti, kad niekas nebegali įtikti ar turėti kitokią nuomonę. Jie blyksteli organizacijoje kaip meteorai ir išnyksta, nueina kitur „platesnių lankų" paieškoti. Tik pavartykime senesnius „Ateities" žurnalų numerius: kiek juose asmenų, iš kurių daug tikėjomės, ypač jų studentavimo dienomis. Baigę mokslus ir patogiai įsitvirtinę karjerose, jie ateitininkijai atsuko nugaras, nes čia neberanda darbų, „vertų jų talentų". O tie, į kuriuos niekas per daug nekreipė dėmesio, kurių nuopelnų ir pasiekimų niekas nelinksniavo, dar ir šiandien kruopščiai darbuojasi ateitininkų eilėse, dažnai veiklą perėmę iš tų, kuriems ji „nusibodo". „Akmuo, kurį statytojai atmetė, pasidarė kertiniu akmeniu", sako Šv. Raštas. Būkime labai atsargūs, kai užeis ūpas svaidyti į šalis net mažus, pilkus akmenėlius. Kas žino, gal jie kaip tik bus tie „kertiniai", ant kurių remsis ateitininkija. Saugokime ir vertinkime juos — būkime greiti pagirti, įtraukti, įvertinti, paskatinti ir visus traktuoti vienodai. Pirma negu galėsime atnaujinti „viską" Kristuje, atnaujinkime save, savo pažiūras į draugus, į tuos, kuriems vadovaujame ir kurie mums vadovauja.

Danutė Bindokienė

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO

NAUJASIS *KAIROS* IR ATEITININKIJA

K. V. Cukuras

Esame liudininkai nepaprastu tempu besivystančių įvykių Lietuvoje ir visoje Rytų Europoje. Prieš dvejus metus net patys įžvalgiausieji ir talentingieji žmonės, kurie dabartinių įvykių raidoje Lietuvoje iškilo į vadovaujamas pozicijas, nenumatė šitokio staigaus komunizmo imperijos rūmo subyrėjimo. Visas pasaulis yra nustebintas. Komentatoriai palygina šį sudužimą su milžinišku žemės drebėjimu, kurio pasekmių galo dar nematyti, o galimų pakartotinų drebėjimo subangavimų tikrai dar laukiama. Vienas kitas jau bando ieškoti viso to priežasčių, daromos politinės-sociologinės bei ekonominės komunizmo sistemos bei praktikos analizės. Tačiau klaustukas tebelieka.

Tikinčiajam žmogui, ypač tiems, kurie augo ir brendo ateitininkijos sąjūdyje, akys nukrypsta giliau. Mums kasmet Bažnyčios liturgija primena nuostabųjį Sekminių ryto įvykį. Tai buvo viską iš pagrindų išjudinusi audra, dėl kurios atsidarė kalėjimų durys, pranyko baimė, nukrito nuo kalinių rankų ir kojų pančiai. Tai buvo *palaimintasis* momentas, pirmųjų krikščionių pavadintas graikiškuoju vardu — *KAIROS*. Ir mes dabar klausiame: ar šiuo metu išgyvenamieji įvykiai, kuriuos moderniosios komunikacijos priemonės pastatė prieš viso pasaulio akis — ar visas šis iš vidaus kyląs drebėjimas nebus lietuvių tautai ir ypač mums, siekiantiems „viską atnaujinti Kristuje", Šventosios Dvasios prasiveržimas ir mums Aukščiausiojo duotasis palaimintasis laikas — mūsų KAIROS? Staiga ir taip nelauktai pasijutom, kad jau nebėra ko bijoti. Džiaugiamės ir nenorime tikėti, kaip greitai buvo sugrąžinta centrinė Lietuvos šventovė — Vilniaus katedra, kad mūsų tautai buvo paskirtas kardinolas, kad Lietuvos vyskupai laisvai gali keliauti į Romą, kad jau eilėje vietų atstatomos ir naujai planuojamos statyti bažnyčios. Tačiau, pirmieji susitikimai, pirmieji vizitai Lietuvoje po masinių demonstracijų katedros aikštėje ir Vingio parke atskleidė didelį alkį. Pirmieji šauksmai laiškuose ir asmeniniuose susitikimuose — duokite mums knygų, duokite mums vadovėlių, literatūros! Galima laisvai jau eiti į mokyklas ir universitetų patalpas, nešti ten Dievo žodį. Ne vien tik iš religiją praktikuojančių, Bažnyčiai artimų žmonių, bet iš visų sluoksnių kyla nenumaldomas dvasinių vertybių ir stiprios dvasinės atramos ilgesys. Iš tikro — viskas primena būklę, atsiradusią po žemės drebėjimo. Situacija šaukiasi visų pagalbos surinkti skeveldras, atstatyti griuvėsius, atželdinti nudegintas ir išniokotas dirvas. Naujai susikūrusių ir atsigaivinusių buvusiųjų organizacijų bei sambūrių greitas pasirodymas yra aiškus ženklas, kad atgimstančioje mūsų tautoje niekas kitas neįstengs šito vidaus pasaulio alkio patenkinti, kaip tik aukščiausių, nelygstančių dvasinių vertybių naujas pristatymas, jų praplėtimas ir jų dosnus dalinimas ypač jaunimui. Čia visai ateitininkijai kaip tik iškyla milžiniškas, šventai visus užangažuojąs iššūkis — būti iniciatoriais dvasinio atgimimo darbe, nepavargstančiais šių vertybių kaupėjais ir dalintojais plačiausiom lietuvių masėm, kurios dabar yra tokios atviros tikrajam gėriui.

Atsakymą į šį, dabartinės situacijos padiktuotą, iššūkį norėčiau pavadinti plačiai suprastu žodžiu — *evangelizacija*. Jame galima būtų įglausti ir šio meto padiktuotus ateitininkų sąjūdžiui pamatinius klausimus, ir centrinę misiją. Prieš 80 metų Prano Dovydaičio ir kelių Vakarų universitetuose studijuojančių idealistų KAIROS padiktavo garsiuosius „pamatinius klausimus" ir pagimdė tautos dvasinio atgimimo sąjūdį. Tada priešas buvo aiškiai matomas ir identifikuojamas: per akademines įstaigas sklindąs ateizmas, pozityvizmas ir liberalizmas. Šių „izmų" grėsmė atgimstančios tautos jaunajai kartai reikalavo atsakymo, organizuotos kovos, atremtos į krikščioniškojo tikėjimo tiesas bei ištikimybę Bažnyčiai. Du pasauliniai karai ir Vakarų pasaulio minties raida yra taip pasikeitusi, kad ir ateizmas, ir pozityvizmas, ir liberalizmas yra praradęs savo patrauklumą. Šių dienų Vakarų kultūros pasaulyje sklinda visuotinis, sunkiai identifikuojamas, bet vis dėlto labai stiprus, visur prasiskverbiąs materializmas, sekuliarizmas. Jį žymi beveik totalinis abejingumas viskam, kas turi bet kokį ryšį su religija, su dvasiniu pasauliu, su transcendencija. Nuolatinis religijos praktikos varžymas ir ją išpažįstančių žiaurus persekiojimas Lietuvoje pastarųjų 50 m. laikotarpyje, kaip žinome, davė tautai, kad ir nedidelį, bet labai stipriai dvasiniai užsigrūdinusį

jaunimo būrį. Tačiau lygiagrečiai išugdė ir eilę sekuliaristinio humanizmo išpažinėjų. Ugdyti kilnų žmogiškumą, puoselėti kūrybines galias — tai buvo tokie neutralūs siekiai, kurių iš esmės netrukdė ir komunistinė sistema. Šitai matome ir dabartinio tautos atgimimo Sąjūdžio vadovų eilėse. Ateitininkijai teks minėtuoju „evangelizacijos" keliu persvarstyti ir gal visiškai atsisakyti dviejų, jos praeities veiklą žymėjusių, sąvokų-žodžių: „kova" ir „ideologija'. Minėtasis sekuliarizmas ir su juo sujungtas „konsumerizmas" jau gerokai prasiskverbia ir į mūsų tautą įvairiais, sunkai pastebimais keliais. Tai yra tarsi kokia dusinanti ir nužmoginanti atmosfera, su kuria „kovoti" būtų beprasminga. „Viską atnaujinti Kristuje" dabartiniam, mums Apvaizdos duotajame, KAIROS momente, kada visur pilna tebevykstančio subyrėjimo skeveldrų, pasimetimo ir ieškojimo, mums pirmoje eilėje reiškia ne kovą, bet „degimą idealo akivaizdoje" (St. Šalkauskio gyvenimo gale padiktuotieji žodžiai). Atstatyti kas per pastaruosius 50 metų buvo sistematiškai ir brutaliai griaunama, sveikinti visus, kurie, nors ir ne formaliai mūsų sąjūdžiui priklausytų, bet dirbtų šį šventą dvasinio gydymo darbą, kantriai, bet ryžtingai veržiasi pro sekuliarizmo dūmus, apvaisindami savo idealizmu ir religiniu optimizmu visus ir visur. Šitokioje situacijoje gal teks palikti nuošaliai ir tą, mums iki šiolei įprastą, tiesiog sakralinį žodį „ideologija". Šis žodis jau kuris laikas mokslinėje, filosofinėje-sociologinėje literatūroje yra praradęs pirmykštį kilnumą ir spindesį. Priešingai — juo dabar dažnai pabrėžiamas uždarumas, izoliacija, priešinimasis bet kokiam dialogui ir net dogmatizmas. Ateitininkijai, pašauktai eiti evangelizacijos keliu, pirmiausia teks pripažinti dabar egzistuojančią pasaulėžiūrų, įsitikinimų bei idealų įvairybę — pliuralizmą. Nebepakaks jau vien tik pasinaudoti praeity išmoktom, mūsų Vadovuose nusakytom, stovyklose ir kursuose išbandytom priemonėm. Tai buvo tarsi mūsų veiklos pradžios mokykla, tarsi melodijos mokymasis. Turės būti sukurta nauja giesmė, nauji tekstai, nauji ir gabūs chorai... Visi Lietuvoje laukia ir prašo: duokite, duokite, kas jau laisvajame pasaulyje sukurta, padaryta, išspausdinta. Viso to tėvynėje laukia ir mūsų naujai atsikūrusieji ateitininkai. Duokime ir nesigailėkime šių mūsų pagamintų elementorių, o jie jau pamažu eis tolyn. Antra vertus, minėjoji evangelinė kryptis turėtų mus visus padrąsinti atsistoti šalia kitaip jaučiančių ir manančių idėjų rivalizacijos lauke. Tolerancija ir pagarba asmenims, spindintiesm tauriu žmoniškumu ir išpažįstantiems pagrindinius krikščioniškosios moralės principus turi žymėti naujųjų laikų ateitininkijos evangelinę misiją.

Tai viena mūsų atnaujintos gyvybės reiškimosi kryptis, būtent — nuo savęs į kitus. Kita, ir pati svarbiausioji, nukreipta į mūsų vidų, į versmes, iš kurių privalėsime tos gyvybės semtis ir kuri visad lieka esmėje ta pati per visą ateitininkijos gyvavimo metą — tai *ištikimybė KRISTUI,* nuolatinis dvasinis brendimas ir išsiskleidimas, pilnutinės asmenybės išugdymas. Jeigu šitokia kryptim mūsų sąjūdžio narai nuosekliai vystysis ir augs, nebus jiems pavojaus drąsiai atistoti šalia kitų idėjinių varžybų lauke ir rungtis, kaip šv. Pauliaus minimam atletui, siekant finišo. (I Kor. 9:24). Ateitininkas visam šitam privalo nuosekliai ruoštis, dažnai patikrinti savo ištikimybės Kristui ir meilės Bažnyčiai barometrą, profesiniam ir kūrybiniam gyvenime siekti aukščiausių kvalifikacijų, pasižymėti kūrybiniu išradingumu ir iškilimu. Nė viena žmogiškosios kūrybos sritis ir pagrindinė visuomeninio-politinio mūsų tautos gyvenimo veikla ateitininkui neturėtų būti svetima. Ateitininkijai ne vis tiek, kokia bus Lietuvos ateitis, kokia bus josios gyvenimo dvasinė bazė. Ateitininkui Lietuva yra Dievo pašaukta ir palaiminta tauta, nors ir jauniausioji, bet gražiausioji visuotinės Bažnyčios duktė. Ateitininkija privalo su dėkingumu pasinaudoti dabar jai Dievo Dvasios duotuoju degamuoju, palaimintuoju KAIROS ir tapti tuo židiniu, iš kurio skleisis naujos lietuvių tautos jėgos.

KATALIKYBĖS ESMĖ MODERNIAME PASAULYJE

VYTAUTAS BAGDANAVIČIUS, MIC

Vienu iš didelių lietuvių tautos laimėjimų reikia laikyti tai, kad griūvant Lietuvos nepriklausomybei ir lietuviškai šviesuomenei išsiblaškius po pasaulį, nebuvo leista žūti ateitininkų sąjūdžiui. Kažkaip spontaniškai buvo susiprasta, kad šią vertybę reikia išlaikyti, nepaisant, kur lietuviams teks gyventi. Ir sąjūdis buvo ne tik išlaikytas, bet sukurtos naujos ateitininkų organizacijos formos. Jų dėka jau kelinta nauja ateitininkų karta

yra išaugusi išeivijoje.

Gali kilti klausimas: kame glūdi šio sąjūdžio vertė?

Gal bendriausiu būdu tą vertę galime aptarti taip, kad ateitininkijoje yra įvykęs tarsi naujas krikščionybės įsikūnijimas. Ryškausias ateitininkų bruožas yra krikščioniškųjų idėjų atėjimas į konkretų lietuviškos šviesuomenės gyvenimą.

Ateitininkijos vaidmenį aptarti siūlyčiau barono von Huegel žodžiais. Pasak jo, katalikybės esmė yra kažkas nuolat įsikūnijančio. Šitaip suprastos katalikybės uždavinys būtų: „pripažinti, respektuoti, apsaugoti religinius gyvenimo lygius (su visais jo sudėtingumais) kaip dalykus, ateinančius iš Dievo. Į tai žiūrėti, kaip į medžiagą, kaip į paskatinimus, būdingus žmonėms, einantiems į pilnutinį žmonijos, ypač mūsų religijos išsivystymą". Šie barono von Huegel žodžiai, atrodo, nuostabiai tinka ateitininkijos aptarimui (Baron von Huegel, *Essays and Addresses,* Westport, CT, 1974, 238 psl.).

Baronas von Huegel, pasaulietis katalikas, gimęs Florencijoje, Italijoje 1852 m., miręs Anglijoje 1925 m., yra laikomas vienu iš Anglijos katalikiškos teologijos milžinų. Galima sakyti, kad jo katalikiškos vizijos išsipildymas ir yra lietuviškasis ateitininkijos sąjūdis. Jis yra naujas krikščionybės atėjimas į modernią, pilną antikrikščioniškų nuotaikų, bet kultūriškai gyvą, lietuvišką šviesuomenę. Šis naujas katalikybės įsikūnijimas ateitininkijoje atėjo ne su gyvenimo negerovių smerkimu, bet su modernių gyvenimo vertybių branginimu, nepaisant, ar jos turėjo religinę išvaizdą, ar neturėjo. Ateitininkija gyvai reagavo į visus modernaus gyvenimo iššūkius ir paskatinimus: medžiaginius ir kultūrinius.

Bet ar šitoks katalikiškumo supratimas nebus tas pat, kas sekuliarizmas ir liberalizmas? Kaip tik Vakarų Europos šviesuomenė praėjusiame šimtmetyje stengėsi krikščioniškomis idėjomis darytų kuo mažiausiai įtakos visuomeniniam ir kultūriniam gyvenimui.

Atsakymą į šį galimą priekaištą duoda ateitininkija savo šūkiu: „Visa atnaujinti Kristuje". Šis šūkis kaip tik sako priešingai, negu sekuliarizmo atstovai nori. Jis į visas gyvenimo sritis, neiškreipiant jų natūralaus gerumo, kviečia žiūrėti, ką joms gero gali duoti pilnai ir protingai suprastas katalikiškas tikėjimas. O baronas von Huegel sekuliarizmui atsakymą duoda nauja inkarnacija, nauju krikščionybės įdėjimu į tas sritis, kurios buvo paliktos šalia krikščioniškosios įtakos. Būtų veikimas priešinga Dievo Sūnaus įsikūnijimo žmonijai kryptimi, jeigu kurios nors gyvenimo sritys būtų stengiamasi atskirti nuo krikščioniškos įtakos.

Įprastinis kalbėjimas apie religinius dalykus kartais pasidaro nieko nepasakantis. Religinės temos ir žodžiai, kai netenka ryšio su kasdieniniu gyvenimu, kai pasidaro vien „šventi", pradeda nieko nepasakyti. Taip apie religingos kalbos pavojų rašo Ted Guzie, SJ (*Jesus and Eucharist,* Paulist Press, N.Y., 25 psl.). Kad to neįvyktų, pasak barono von Huegel, reikia naujo krikščionijos kontakto su gyvenamąja tikrove. O kalbant ateitininkiškai, reikia visa atnaujinti Kristuje, nepažeidžiant niekieno natūralaus gerumo.

Galime šiandien susilaikyti nuo svarstymo, kaip ir ką ateitininkija yra sprendusi Lietuvoje ar čia išeivijoje. Pagrindinis ateitininkų sąjūdžio gerumas yra nauja krikščionybės inkarnacija — ne šalia gyvenimo problemų, bet pačiose moderniose problemose, pačiame gyvenimo sūkuryje.

ATEITININKŲ IDEALAS

SIMAS SUŽIEDĖLIS

Ateitininkų pagrindinis siekimas yra visa atnaujinti Kristuje. Kartais tai vadiname šūkiu, kartais — vyriausiuoju principu, kartais — idealu. Bet visa tai išreiškia tokį siekimą, kuris žemiškoje tikrovėje, tariant St. Šalkauskio žodžiais, „niekuomet visai neįvykdomas" (AI, 1954, 69). Tai galima suprasti ir iš šv. Povilo žodžių: „Dievas davė mums pažinti savo valios paslaptį... laiko pilnybei įvykus, atnaujinti Kristuje visa, kas yra danguje ir kas žemėje" (Efez. I, 9-10). Šv. Rašto į lietuvių kalbą vertėjas, arkivysk. J. Skvireckas paaiškina, jog tai reikia suprasti kaip Kristaus atpirkimo darbą, kuris užsibaigs tik su šio pasaulio pabaiga.

Bet jeigu ligi pasaulio pabaigos, ligi galutinės laiko pilnybės, neįmanoma visko atnaujinti ir įjungti į dieviškąją Kristaus tvarką, tai kokia tada prasmė statyti sau tokį aukštą idealą, kuris prašoka laiką, žmogaus pastangas ir galimybes? Tai turėdamas galvoje, vienas žymus jaunuomenės auklėtojas aukštąjį atei-

tininkų siekimą palygino su lempa, pakabinta aukštai palubėje, kur mažo vaiko ranka jos nepasiekia. Tuo nenorėta paneigti paties idealo, o tik atkreipti dėmesį, kad per aukšti ir nepasiekiami idealai patraukia, kaip žiburys tamsoje, bet gali apvilti jaunųjų pastangas ir idealizmą. Jei taip yra pagalvojęs vienas iš Kristaus mokslo skelbėjų, tai nereikia stebėtis, kad tie žmonės, kuriems ne tiktai Evangelija, bet ir apskritai tikėjimas tėra „prietarai", pasišaipo iš ateitininkų, kad šie yra nerealūs svajotojai, susiaurėję savo religiniuose prietaruose.

Atmetus nerimtus priekaištus dėl religinių prietarų, galima vis dėlto savęs klausti, ar nėra iš tikrųjų per didelio atstumo tarp mūsų idealo ir žemiškosios tikrovės? Ar tasai skirtumas nepadaro to, ką saulė su medžiu, kuris jos žėrėjime nusidriekia tamsiu šešėliu? Tokios tamsios dėmės krinta ir pritemdo žmones, kai jų gyvenimas neatitinka aukštiem siekiam. Ar nebūtų iš tikrųjų protingiau mažiau užsibrėžti ir pasiekti, negu žvalgytis į aukštumas ir jų neprikopti? Žodžiu, ar yra išmintinga statytis nepasiekiamus idealus?

Manau, kad šis klausimas buvo jau anksčiau atsakytas aiškinimu: idealas nėra tai, kas žemiškoje tikrovėje pasiekiama. Bet, antra vertus, idealas taip pat nepasiekiamas tik užsibrėžimu arba tik gražiais žodžiais apie savo idealą. „Žmogus, kuris tik žodžiais pripažįsta aukštuosius idealus, — rašo Stasys Šakauskis Ateitininkų ideologijoje, — bet nėra linkęs nieko padaryti jų laimėjimui gyvenime, faktiškai jokių aukštųjų idealų neturi... Idealų pripažinimas turi būti organiškai susijęs su jų branginimu, su atsidėjimu jiems, su jų realizavimu, — žodžiu, turi būti susijęs su veiksminga ir konkrečia meile. Idealo gi meilė yra ne kas kita, kaip pastovus jo laikymas savo dvasioje ir nesuinteresuotas tarnavimas jo naudai. Tai geidimas jam laimėjimo... entuziastiškas jo gerbimas, nenuilstama kova ir didžiadvasiškas jam aukojimasis. Kai širdis visomis savo pajėgomis linksta į idealą, juo gyvena ir jame randa pamėgimą, (tik tada) galima kalbėti apie idealo meilę". Tik tokia meilė veda žmogų prie idealo ir jį patį daro panašesnį į tobulo žmogaus pirmavaizdį, kurį Dievas turėjo mintyje žmogų kurdamas. O koks žmogaus pirmavaizdis galėtų būti idealesnis ir tobulesnis už Kristų — Žmogų ir Dievą. Vadinasi, kad siekiame ir patį žmogų, ir jo aplinką atnaujinti Kristuje, siekiame idealiausio žmogaus ir giliausios jo gyvenimo prasmės. Ar tai yra per aukšta siekti?

„Idealas, anot St. Šalkauskio, padeda mums atskirti tai, kas privalo būti nuo to, kas vengtina". Ko vengiame ir ko siekiame, kokius idealus statomės, tokia yra ir mūsų pasaulėžiūra, tokie ir mes patys.

...Žmonijos istorijos vyksmas siūbuoja tarp žmogaus ir Dievo, tvarkos ir netvarkos, gero ir pikto. Žmonės statomi pasaulėžiūrų kovon, o toji kova įgyja vis didesnę įtampą. „Ir reikia manyti, — sako prancūzų mokslininkas Michel Carrouges, — kad Dievo ir šėtono tarnų grumtynės sukels žmonėse tokį įtempimą, kad tai sudraskys pasaulį".

Mūsų žymus filosofas ir ateitininkų ideologas Stasys Šalkauskis, rašydamas apie kultūros prasmę ir jos tikslą, nurodo, kad „pasaulio tragedija vyksta tuo pačiu metu dviem priešingom kryptim: materialinės prigimties pasaulio tvarkoje ima viršų blogis, tuo tarpu antgamtinėje tvarkoje ima viršų gėris. Iš tokios dviejų tvarkų kolizijos (susidūrimo), tegali įvykti galutinis gėrio laimėjimas tiktai per katastrofišką materialinės tvarkos sudužimą. Tokia eskataloginė (pasaulio pabaigos) koncepcija gali rasti patikrinimą Kristaus asmenyje ir Apokalipsės pranašavime" (KFM 95).

... Mums turi daugiau rūpėti, kad savo asmenine pasaulėžiūra stovėtume Kristaus pusėje. Katalikų Bažnyčia ir ateitininkų ideologija tokią pasaulėžiūrą nurodo. Ar pakankamai ją suprantame ir įsisąmoniname?

Pasaulėžiūra, SAS Centro Valdybos leidinys, 1961

VAIKAMS REIKIA ŠILUMOS IR SAVŲ NAMŲ

NIJOLĖ SLAMINSKIENĖ

Tik šeimoje, šilumoje ir meilėje augant, susiformuoja asmenybė. Todėl iš vaikystės ateina brangiausi prisiminimai ir jaudinantis žodis „Mama". Deja, šiandien Lietuvoje nemažai vaikų yra našlaičiai, kurie neturi savų namų. Apie 6000 vaikų yra specialiuose namuose. Tai įvairūs vaikų internatai, specialios mokyklos. Valdžia

Lietuvos našlaičiai svečiuojasi pas Tėvą Stanislovą Paberžėje. Nuotr. Elenos Kubilienės.

tais namais didžiuojasi, nes juose vaikai viskuo aprūpinti. Dažnai kalbama, kad nėra vaikų vargšų, nėra skurdo. Iš tikrųjų skurdas yra didžiulis: tiek dvasinis, tiek moralinis. Tokioms vaikų įstaigoms valstybė skiria nemažai lėšų, tačiau apsiribojama tik materialine puse. Didžiulė dalis našlaičių vėliau iš kūdikių namų patenka į nemokytinų vaikų įstaigas-namus.

Dėl biurokratizmo, netvarkos ir nesąžiningumo ten patenka dalis ir sveikų vaikų. Jei vėliau tie sveiki vaikai, gydytojų patikrinti, nebus pripažinti sveikais, jų laukia senelių-invalidų namai iki pat mirties. Galima įsivaizduoti, koks likimas laukia tų visai sveikų vaikų! Tai tikras nusikaltimas, apie kurį daug kam patogiau nekalbėti.

Pasitaiko atvejų, kad tokius našlaičius į savo šeimas paima daugiavaikės motinos, dažnai pačios praeityje buvusios vaikų namų auklėtinės, arba seserys vienuolės. Geros priežiūros, gydymo, meilės, rūpesčio dėka našlaičiai įgyja savo namus, motinas, normaliai vystosi ir išvengia senelių-invalidų namų likimo. Masiniuose našlaitynuose našlaičiai auga be šilumos, be meilės, be tikėjimo, be tėvų. Namaža jų dalis tampa nusikaltėliais. Todėl kuo stubiausiai reikia perorganizuoti tas masines vaikų įstaigas.

Šiuo reikalu ėmė rūpintis kilni Lietuvos moteris Elena Kubilienė, kuri, anksti netekusi tėvų, užaugo vaikų namuose. Iki šiol jos prisiminimuose išliko gyvas namų židinys, jautri ir graži mama. Turėdama savo penkis vaikus ir užauginusi dar tris svetimus berniukus-trynukus, visų vadinamus „mūsų broliai", ji su meile ir entuziazmu rūpinasi visų našlaičių likimu. Kubilienės dėka įsisteigė „Našlaičių Brolija". Gaunama lėšų iš buvusių vaikų namų auklėtinių, „Carito", dvasininkų, „Žaliųjų", iš Vatikano lietuvių kunigų. Norima organizuoti vasaros stovyklas našlaičiams. Kubilienė kviečia Lietuvos moteris šiam tikslui paaukoti savo vasaros atostogas. Surado geradarių, kurie sutiko apmokėti stovyklavimo išlaidas.

Praėjusią vasarą E. Kubilienė suorganizavo išvyką į kaimą 23 vaikams. Surinko vaikus iš priešmokyklinių įstaigų, iš internatų, net iš Čiobiškio vaikų kalėjimo ir išvežė į kaimą dviem savaitėm. Vaikai buvo labai

Iš Lietuvos Ateitininkų Federacijos vado pranešimo

Arvydas Žygas

Jaučiuosi kaip žemdirbys, turėdamas 10,000 hektarų, bet neturėdamas nei arklio, nei traktoriaus. Tai neskundas, tai tik perdavimas nuotaikos, kad šiuo metu skęstame darbuose. Su laiku šios problemos išsispręs, bet šalia visų begalinių pagrindinių darbų ir rūpesčių, visa tai pareikalauja daug šalutinio darbo. Vilniuje ir Kaune kun. Jonas Boruta, kun. Gražulis, kun. Tamkevičius ir aš vedame sekmadienines visuomeninio-katalikiško pobūdžio paskaitas bei pratimus jauniesiems sendraugiams ir studentams (jų tarpe mokytojams ir visuomenės ratui).

Toliau norėčiau jums pateikti apibendrinimus tų darbų, kurie dabar sudaro mūsų pagrindinius rūpesčius:

Įstatus įregistravus, užbaigti „Atgimimo" programos redakcijos darbus.

Palaikome glaudžius ryšius su nauja Švietimo ministerija, spręsdami, koks turėtų ir galėtų būti bendradarbiavimas, kuris būtų labai vaisingas, prasmingas mokyklinio amžiaus jaunuoliams.

Esame didelė varomoji jėga Lietuvos Jaunimo Organizacijos Koordinacinės Tarybos (LJOKT) steigimo darbuose, kuri ieško teisingo bendradarbiavimo tarp jaunimo organizacijų ir prasmingo ryšio su išeivijos jaunimu. Šiame darbe labai glaudžiai bendradarbiaujame su Lietuvos Skautų sąjunga ir Lietuvių Tautinio Jaunimo sąjunga, „Jaunoji Lietuva". Dažnai atsiduriame viduryje dešiniųjų „jaunalietuvių" ir kairiųjų socialdemokratų, komjaunuolių, aušrininkų. Mokomės žaisti diplomatiją ir politiką, nors tai irgi nemažai laiko ir energijos pareikalauja. Reikia stengtis saugotis klastos, išlaikyti aukščiausius moralės, demokratiškumo ir tolerancijos dėsnius, apsiginti nuo kaltinimų ir įžeidimų, nuo „pažangiųjų" jaunuolių, kuriems užkliūna „Romos katalikų ir amerikietiško mąstymo monopoliai ir priespauda", kurią įžvelgia Lietuvos Ateitininkų Federacijos „bendradarbiavime su Roma ir išeivija".

Rūpinamės ateitininkų turtų atgavimu ir įsigyjimu, kad turėtume nors šiokią tokią materialinę bazę ir būstines, iš kurių būtų galima veikti ir per kurias būtų įmanoma teikti pagrindinę informaciją ne tik ateitininkams, bet apskritai jaunuomenei ir plačiajai visuomenei. Kaune tikimės atgauti Ateitininkų Rūmus iš Kauno Politechnikos Instituto. Kauno apylinkėse, netoli Vilkijos, stovi Jėzuitų pastatai, kuriuos norėtume atgauti, kad pasinaudotume stovykloms, rekolekcijoms, studijų dienoms, t.t. Vilniuje yra galimybė, kad galėsime gauti bent

---

patenkinti. Kryžių kalne pastatė kryžių, sutvarkė senas kapines, lankė bažnyčią. Keli buvo pakrikštyti.

Kubilienė tiki, kad Lietuva taps tarptautinės vaikų organizacijos „SOS" nare. Šiai organizacijai priklauso 90 šalių. Jos centras yra Austrijoje, kur egzistuoja gerai užsirekomendavusios vaikų kaimų sodybos.

„Našlaičių Brolija" rūpinasi visais Lietuvos našlaičiais. Rašo laiškus į kalėjimus, kolonijas, lanko ligonines. Lanko ir siunčia dovanas vaikų internatų auklėtiniams, gina teisiamus nepilnamečius, rūpinasi jų įdarbinimu ir tolimesniu jų gyvenimu. Taip pat gina neteisingai skriaudžiamas daugiavaikes šeimas, rūpinasi našlaičių dvasiniu auklėjimu. Visa tai atliekama vienos kuklios moters-motinos E. Kubilienės dėka. Ji, kilnios idėjos vedama, išvystė didelę veiklą Lietuvoje, kreipėsi paramos į viso pasaulio lietuvius. Ir jos balsas neliko be atgarsio. Atsiliepia žmonės. Gavusi iš Amerikos lietuvių vaistų ir drabužėlių siuntas, apdalina Lietuvos našlaičius, sveikus ir sergančius. Vaikai meldžiasi, dėkodami Dievui už savo geradarius, už paramą, už šilimą. Norisi tikėti, kad atsiras vis daugiau žmonių, kurie gelbės našlaičius nuo masinio blogos sistemos auklėjimo, kurie padės jiems surasti savus namus, kad kiekvienas turėtų tėvų globą.

Kartą pamačius našlaičių akis, jų nebegalima užmiršti. Taip pat neįmanoma neprisiminti ir jų džiaugsmo, kai juos aplanko visų našlaičių geroji Mama, Elena Kubilienė.

Mokomės žaisti diplomatiją ir politiką: reikia stengtis saugotis klastos, išlaikyti aukščiausius moralės, demokratiškumo ir tolerancijos dėsnius, apsiginti nuo kaltinimų ir įžeidimų...

kambarį su telefonu Moksleivių rūmuose (o gal ir net Arkikatedros bokšte). Komjaunimas norėjo mums siūlyti vieną kambarį savo „komjaunimo pilyje" miesto centre, bet aš jiems mandagiai padėkojau ir atsisakiau, nes jutau, kad tai būtų labai keblu ir neetiška. Šiuo metu dar sprendžiama, koks bus likimas to viso turto, kuris buvo komjaunimo ir pionierių monopolyje. Tie, kurie dirbo tą darbą, gavo už tai algas ir privilegijas, ir dabar, bemirštant jų organizacijom, bando visa tai išsaugoti. Naujos ministerijos dar nežino, kaip pasielgti, ir šių buvusių „aktyvistų" siūlomi projektai visuomet kvepia tuo, kad jie nori savo interesus išsaugoti, pvz., buvusieji pionierių vadovai slūlosi skautams ir ateitininkams, būti mūsų organizacijų „organizatoriai" mokyklose, renginiuose, t.t. Mums tikrai tai nereikalinga, bet gaila ir tų žmonių, kurie dabar bus bedarbiai ir bando prisitaikyti. Vienu žodžiu, šis darbas dėl turto, materialinės bazės ir t.t., reikalauja daug posėdžiavimo, derinimo, įvertinimo ir apmąstymo. Tas patalpas, kurias atgausime, daugelių atvejų mums reikės patiems suremontuoti, rūpintis jų išlaikymu ir priežiūra, ypač tais metų laikotarpiais, kada jos nebus naudojamos.

Ateitininkija dabar išeina iš pirmosios stadijos, kada vyko pagrindinių kuopų įsisteigimas pagrindiniuose Lietuvos miestuose, ypač tose parapijose, kur veikė katalikiškas jaunimas. Toliau teikiu duomenis, kuriuos iki šiol esu suvedęs:

Vyskupija	Kuopų	moksleivių	studentų ir sendraugių	iš viso
Kaišiadorių	7	137	31	168
Kauno	10	142	45	187
Panevėžio	8	66	15	81
Vilkaviškio	5	53	51	104
Vilniaus	2	35	14	49
Telšių	30	320	40	360

Respublikos mastu Lietuvos At-kų Federacija yra surengusi keletą prasmingų maldos akcijų, akademinių minėjimų ir jaunimo susibūrimų katalikiškoje dvasioje:

Sausio 27 d. Pal. Jurgio Matulaičio Mišios ir minėjimas Marijampolėje.

Vasario 16 d. kartu su jaunalietuviais buvome pagrindiniai organizatoriai Vasario 16 iškilmių, mitingo ir šv. Mišių Vilniuje. Pagrindinius pranešimus skaitė V. Petkus, P. Plumpa, G. Damušytė ir A. Žygas.

Kovo 3 d., šv. Kazimiero minėjimas: Moksleivių rūmuose akademinė valanda, verbų procesija į katedrą, kur vyko šv. Mišios, aukotos už Lietuvos jaunimą. Kitą dieną, kovo 4, Mišios buvo transliuojamos per Lietuvos televiziją.

Balandžio 28 d. Kybartuose vyko a.a. kun. Virgilijaus Jaugelio atminimui Mišios ir konferencija švietimo reikalais „Jaunystė turi būti tyra širdimi".

Pavasariui ir vasarai esame numatę keletą maldininkų kelionių, dalyvavimų atlaiduose, kaimo parapijų šventėse. Anksčiau šie įvykiai būdavo suvažiavimai į šv. Mišias ir rekolekcijas, o mes norėtume, kiek galima, šiuos įvykius derinti su akademinėm paskaitom, gilesniu tikėjimo pažinimu, apmąstymu, pabendravimu bei pasilinksminimu gražioje, lietuviškoje šeimyniškoje nuotaikoje. Ypač norime užmegzti ryšį su kaimo jaunuomene, padėti jai atgimti ir išlaikyti lietuvybės bei tikėjimo dvasią. Palaikome ryšį su pavasarininkais ir tikimės, kad galėsime jiems daug padėti, nes jiems gan sunkiai sekasi — trūksta vadovų ir entuziazmo.

Kovo 17 d. Telšiuose vyko MAS globėjų kursai;
balandžio 23 d. Panevėžyje — JAS globėjų kursai;
birželio 8-11 d. rengiami stovyklų vadovų kursai;
birželio 11 d. kursai dvasios vadams.

IŠ TELŠIŲ VYSKUPIJOS

Kasdien keičiasi brangioji Lietuva, mano gimtasis kraštas. Iš lūpų į lūpas žaibišku greitumu skrieja gerumas, pasiaukojimas Tėvynės gerovės kūrimui. Tik geri ir nuoširdūs žmonės pakeičia Tėvynės veidą, pakelia ją iš griuvėsių.

Atgimsta Lietuva, atsikuria uždraustosios organizacijos: skautai, ateitininkai, kudirkiečiai. „Ateitininkai — tai antroji Bažnyčios ranka", kaip pasakė Telšių vys-

kupas A. Vaičius. Todėl ateitininkų organizacija veikia ir mūsų mieste.

Ne per seniai į mano rankas, į mano namus pateko Jūsų leidžiamas ateitininkų žurnalas „Ateitis". Taip mane nustebino, kad tiek toli nuo gimtos žemės, nuo Marijos žemės, yra žmonių, kurie tokie lietuviški. Skaitant net ašara nebesulaikoma... Jūsų žurnalas yra tikrai didelis šviesulys ne vien tik pas jus, bet ir Lietuvoje.

Atsikūrusi Lietuvos Ateitininkų federacija įkvepia mus, Telšių vyskupijos ir Klaipėdos prelatūros ateitininkus, vystyti šios organizacijos veiklą. Mes patvirtiname būtinybę dvasiniai atgimti, sutelkti visas pastangas ir realizuoti tikslą — „Visa atnaujinti Kristuje".

Mes, atgimstančios Lietuvos vaikai, norėtume bendrauti su jūsų žurnalo jungiamu jaunimu — moksleiviais, studentais ir jaunaisiais sendraugiais. Mes esame dėkingi Jums už ryžtą, auką ir meilę, kurios reikalauja Dievas. Su visa atetininkų bendruomene jungiamės bendroje maldoje, prašydami Dievo palaimos Jums ir Lietuvai.

Raimonda Jucytė, Telšių vyskupijos
ir Klaipėdos prelatūros atstovė
Ateitininkų organizacijai

Birštoniečiai sveikina

Sveikiname Jus visus su šv. Velykomis. Linkime šiltų, džiaugsmingų ir giedrių švenčių. Labai norėtume su Jumis draugauti, todėl prašome, parašykite mums laiškelį, ką Jūs veikiate, ar daug Jūsų kuopelėje, ką esate išmokę.

Mes šiandieną piešėme atvirukus ir nusprendėme Jus pasveikinti. Mes esame: Edgaras (10 m.), Kristina (11 m.), Palmyra (11 m.), Rasa (13 m.) ir Poviliukas (4 m.). Mes visi gyvename Birštone. Kartais atvažiuojame į Marijampolę. Mūsų yra daugiau vaikų, todėl norime su Jumis draugauti.

Birštono jaunieji ateitininkai

Mūsų kuopa Utenoje

Utenos kuopoje yra 18 moksleivių, kuriems vadovauja lietuvių kalbos ir literatūros dėstytoja O. Tumėnaitė. Į bendrus užsiėmimus renkamės 2–3 kartus per savaitę, dažnai pas mus į susirinkimus atvyksta kunigai ir atkai iš kitų kuopų. Sausio mėn. buvome išvykę į Marijampolę, į pal. Jurgio Matulaičio mirties metinių minėjimą. Vykusioje akademinėje dienoje, buvome nuvykę į Antalieptę. Visai neseniai dalyvavome Vilniuje vykusiose šv. Kazimiero iškilmėse. Tokių išvykų metu labai praturtiname save išklausytomis paskaitomis, pabendravę su įdomiais žmonėmis, susipažįstame su bendraminčiais iš visos Lietuvos.

Svarbiausia, mes labai susigyvenome savo kuopoje. Norime daryti gerus darbus, todėl mūsų planuose konkreti pagalba naujiems vaikų namams, apleistoms kapinėms, begriūnantiems pakelių kryžiams, seniems, vienišiems žmonėms. Norėtume pakviesti ir kitų mokyklų moksleivius, neabejingus dvasiniam tobulėjimui, tautos atgimimui, burtis į at-kų kuopas ir stengtis įprasminti savo gyvenimą.

Diana Jokubauskytė
„Indraja", nr. 2, 1990.III–IV. Utena

Šv. Kazimiero dienos iškilmės Vilniuje

„Tiesoje" (nr. 55, 1990.III.7) **Vida Danilevičiūtė** rašo:

Šiemet šv. Kazimiero, Lietuvos globėjo, dieną paminėjome labai plačiai. Respublikoje vyko įvairūs renginiai. Lietuvos moksleivių rūmuose susirinko didelis būrys at-kų iš visos Respublikos. Arvydas Žygas ir kun. Jonas Gražulis skaitė pranešimus, koncertavo Arkikatedros jaunimo choras, skambėjo eilės. Iš rūmų ateitininkai, nešini vėliavomis, kryžiais ir verbomis, patraukė į Arkikatedrą, kur šv. Kazimiero koplyčioje buvo laikomos šv. Mišios. Apie at-kus trumpai papasakojo Lietuvos moksleivių rūmų darbo su jaunimo organizacijomis sekretoriaus metodininkė Nijolė Stankevičiūtė. Ji kalbėjo, kad ateitininkų federacija — pasaulietinė besimokančio jaunimo organizacija. Ją sudaro trys autonomiškos sąjungos: sendraugių, studentų ir moksleivių. Tai intelektualiosios krypties organizacija, skatininti suvokti religines tiesas ir pagal katalikybės principus organizuoti savo gyvenimą.

Iš Kauno Karmelitų parapijos

1989.I.7 atsikūrė Ateitininkų Federacija, kurios idėjos pasiekė jaunąją kartą. Pradėjo iš pogrindžio išeiti jaunimas bei jaunesnieji mokinukai. Kauno miesto Karmelitų parapijos moksleiviai netrukus atsiliepė į Federacijos raginimą. Praeitų metų Atvelykyje susirinko grupė pamaldaus jaunimo ir įkūrė Prano Dovydaičio vardo ateitininkų moksleivių kuopą (1989.IV.9).

Kauno Karmelitų kuopos ateitininkų įžodžio momentas.

Moksleiviai pradėjo labai energingai veikti. Vasarą suorganizuotos stovyklos. Mūsų kuopa stovyklavo pas kun. R. Grigą Labanore. Atlikę rekolekcijas ir išlaikę tikybos egzaminą, VIII.27 d. 23 moksleiviai iškilmingai davė at-kų įžodį. Paskui išsirinko kuopos valdybę, susidarė darbo ir veiklos programą. Vėliau įsijungė ir vis pastoviai įstoja daug naujų narių. Visi kartu ruošiame muzikines religines valandėles, studijuojame „Ateitininkų vadovą" lankome senelius, vaikų internatus. Padedame „Carito" moterims ir pan. Mūsų susirinkimai būna sekmadieniais po sumos, kur aptariam einamuosius reikalus, padainuojam liaudies dainų, žaidžiame žaidimus. Ruošiame ekskursijas į žymesnes istorines vietas, susitikimus su kitų parapijų kuopomis.

Mūsų kuopai padeda parapijos kunigai ir vyresnieji ateitininkai. Daug naujų ir jaunatviškų minčių pateikia globėjas klierikas Gintaras Vitkus. Dabar nemaža grupelė jaunesniųjų moksleivių ruošiasi įžodžiui, kurį duos Tautos Nepriklausomybės šventėje vasario 16 d.

P. Dovydaičio kuopos ateitininkai

Antalieptėje

Antaliepėje veikia ateitininkų (moksleivių ir jaunių) kuopa, kuriai vadovauja parapijos klebonas, kun. Algirdas Dauknys, čia atkeltas tik prieš porą metų. Jau buvo surengtos at-kų stovyklos, ruošiamasi įkurti rekolekcijų namus. Buvo suruoštos priešvelykinės rekolekcijos, kuriose dalyvavo daug ateitininkų iš sostinės.

Per žaidimus ir juokus kunigas pasiekia vaikų širdis. su jais jis žaidžia krepšinį, iškylauja, keliauja paslaptingais požemiais po bažnyčia. Moksleiviai sutvarkė Antalieptės žydų kapus, o šią vasarą žada atstatyti, šalia bažnyčios esantį, apgriautą stačiatikių šventiko žmonos Marijos Michailovnos Rosinskajos (1860–1897) antkapį. Mat, po 181 m. bažnyčia buvo iš katalikų atimta ir paversta cerkve — iš tų laikų ir istorinis šventiko žmonos kapas. Nors ateitininkų principuose nėra „internacionalizmo", vietiniai ateitininkai stengiasi jį praktikuoti.

„Respublika", 1990.IV.25.

Priešvelykinės rekolekcijos Antalieptėje

Seniai Vilniaus ateitininkai, ir ne tik Vilniaus, Antalieptę pažįsta. Vasaros stovykla ir kalėdinės rekolekcijos; ilgi mąstymai rytais ir dar ilgesnės vakarinės diskusijos, ilgainiui tampančios naktinėmis. Bet ne tik todėl moksleiviai ir studentai paskutinę kovo savaitę iškeliavo į Antalieptę, pas kleboną Algirdą Dauknį, į velykines rekolekcijas.

Važiuojant autobusu, kas prisiminė praeities rekolekcijas, kas įsivaizdavo būsimas, kas svajojo apie klebono biblioteką, kas triauškino „jautieną" (lietuviškąją „karvutę" — pačius mėgstamiausius visų at-kų kelionių saldainius), neišskiriamą ateitininkiškų kelionių palydovę. Ir, rodos, niekuo nesiskyrė ta mūsų kelionė, tik padidėjusiomis kuprinėmis nuo miegamųjų maišų. Jau nebemiegosim, kaip anksčiau, tampančiame „guminiu" kunigo Algirdo kambaryje ant grindų. Šį kartą kūrensime pečius, gyvendami trisdešimt dviejų kambarių vienuolyne, kur žadėtas kiekvienam atskiras kambarys.

Savaitė, rodos, tęsis taip ilgai. Viską suspėsime: aplankysime vysk. M. Reinio tėviškę, kurią mėginom tvarkyti vasarą, stovyklos metu; nukeliausime į Fausto Kiršos gimtinę, išlandžiosime bažnyčios rūsius ir pastoges, padėsime kunigui Algirdui įsikurti neseniai grąžintam bažnyčiai vienuolyne — naujoj klebonijoj, ir perskaitysime tai, ko pereitą sykį perskaityti nespėjome. Minčių ir planų turėjome įvairiausių.

Kuprinėse dar vežėmės gaidas, giesmių ir choralų, giedamų jaunimo mišių metu, ką tik išmoktų...

Pasirodo, ne vieni į rekolekcijas buvom pakviesti. Utenos at-kai — mūsų draugai dar iš vasdaros stovyklos, atkeliavę jau laukė mūsų ir naujo ryto — rūpimos rekolekcijų dienos.

Kiekvieną rytą, susitikę prie pusryčių stalo, bendra malda ar giesme pradėję dieną, leisdavom sau iki valiai džiaugtis buvimu drauge. Du rytiniai mąstymai arba mąstymas ir konferencija. Visi, net patys mažiausi — Antalieptės mokyklos mokinukai, vis užsukantys pas kleboną — tyliai sėdėdami kur kamputyje, klausydavo. Ir kasdien kunigas Algirdas mus nustebindavo nelaukta tema ar bent mintim. Rytiniai apmąstymai, kurių pagrindą sudarydavo filosofija, psichologija bei teologija. Gilindamiesi į mus supantį pasaulį, mėgindavom suvokti, kas jis, koks jis ir kodėl jis toks, analizuodavome save, kaip kataliką, kaip lietuvį, kaip ateitininką, savo katalikišką ir ateitininkišką viziją.

— Ne ginklu, malda kovosime už laisvę...

Apie tai, kas mąstymuose likdavo nesuprasta, apie ką norėdavosi šnekėti dar ir dar, kalbėdavom vakarais, susėdę ant kilimo, pamiršdami, kad laikrodžiai rodo laiką. Tik dvi dienos buvo kitokios, kai, pasiėmę knygas, parkerius ir popieriaus lapus, išsiskirstydavome kas sau: kas prie Šventosios, kas į kapines, kas į mišką, kas likdavo prie knygų lentynų. Tiesa, iš pradžių buvo sunku suprasti, kaip daug gali duoti viena tylos diena ir kaip ji reikalinga kiekvienam iš mūsų.

Paskutinę dieną, kurios vakare turėjome atsisveikinti, kalbėjome apie tai, kaip pasikeitė mūsų mintys, kaip pasikeis mūsų gyvenimas. Rinkomės iš knygų lentynų knygas, prašydami kun. Algirdo, kad tą ar kitą jis paskolintų, ėjom paskutinius Kryžiaus kelius, klausėmės paskutinių šv. Mišių rekolekcijų metu. Liūdna buvo mūsų vakarienė, žinant, kad tuoj reikės išvažiuoti.

Paskutinis bendras mąstymas — mėginimas sukurti savo ateities planą — siekiamybę ilgam kelyje į save.

Išvažiavome kotoki nei atvažiavome. Ne taip daug padėkos žodžių buvo tarta kun. Algirdui — padėką jautėme giliai širdyje. Žinojome, kad ne sykį dar grįšime, kad ne kartą dar būsime kartu, nes visi mes broliai ir sesės Kristuje, taip brangūs ir reikalingi vieni kitiems.

Gabrielė Žaldytė,
Vilnius

• Marijampolės Palaimintojo Jurgio Matulaičio kuopos at-kai leidžia laikraštį „Sūduvos ateitis". Nuo šių metų pradžios (pirmasis nr. sausio-vasario mėn.) laikraštėlis jau spausdinamas spaustuvėje, skoningai apipavidalintas, 8 psl. dydžio. Redaktorė D. Kuzmickaitė.

• Kristaus Dangun žengimo kuopa Utenoje leidžia 4 psl. laikrštėlį „Ateities spindulys". Redaguoja R. Valytė ir redakcinė kolegija. Laikraštėlyje ne tiek daug žinių apie vietinių at-kų veiklą, bet daug ideologinės-religinės medžiagos.

•„Jaunoji Lietuva" (nr. 4, 1990) davė ilgą pasikalbėjimą su Lietuvos Ateitininkų federacijos vadu dr. A. Žygu. Jis atsakė į šiuos klausimus: organizacijos tikslai, kaip sieksite savo tikslų, artimiausi uždaviniai, struktūra, „Kelrodės žvaigždės", pažiūra į politiką, kultūrą, moralę (tikėjimą), santykiai su kitomis jaunimo organizacijomis. Štai keli atsakymai ir mintys:

— Suprasdami, kad gražūs žodžiai ir kilnios idėjos dažnai lieka popieriuje, svarbiausiu savo uždaviniu

Ateitininkija siekia artimai ir nuoširdžiai bendrauti su visom jaunimo organizacijom, kurių tikslas — Lietuvos tautinis ir dvasinis atgimimas.

laikome būtinybę įprasminti ateitininkijos esmę visu savo gyvenimu. Tai yra nuolatinis uždavinys, kuris niekuomet nebus iki galo realizuotas — reikalaus nuolatinio atsinaujinimo ir atvirumo laiko dvasiai. Rengiame studijų dienas, rekolekcijas, susikaupimo dienas, visuomenines paskaitas ir minėjimus. Dedamės prie katalikiškosios akcijos ir gailestingumo darbų. Tai darome kiekvienoje vyskupijoje, kiekvienoje kuopoje. Šviečiamės patys ir atsinaujinam dvasia, kad galėtume šviesti savo aplinkai. Artimiausi uždaviniai yra katalikiškosios spaudos bei literatūros atnaujinimas, šio gausaus lobio išsaugojimas, katalikiško auklėjimo sugrąžinimas į Lietuvos gyvenimą, kad tauta būtų pajėgi pakilti po tamsios ir naikinančios praeities.

— 1990–1991 m. at-kai švęs savo gyvavimo 80-ties metų jubiliejų. Sovietinės okupacijos metu ateitininkija buvo uždrausta ir patyrė skaudžių represijų, bet visus 80 metų niekuomet nenutraukė savo veiklos. Lietuvoje at-kai veikė pogrindyje, o laisvajame pasaulyje išgyveno ir tebegyvena gražiausią žydėjimą. Išeivijoje per 50 m. Ateitininkija siekė išugdyti kilnią ir dorą lietuvišką asmenybę svetimoje žemėje, siekdama tai atlikti Kristocentrizmo pagrindu. Tai laikoma svarbiausia Ateitininkijos misija. At-kų sąjūdis išeivijoje siekė nuolatinio atsinaujinimo ir per tai labiau stengėsi likti ištikimas Dievui ir tėvynei. (...) Vakarų tremtyje ateitininkija išliko ištikima savo principams, todėl organizacija buvo ypatingai veikli ir pasišventusi Lietuvos laisvės darbuose. Gyva katalikiška ir tautinė dvasia toli nuo tėvų žemės liko išsaugota. Todėl suprantama, kodėl su tokia meile šiandien išeivijos at-kai remia Lietuvos atkūrimo darbą.

— Ateitininkija siekia artimai ir nuoširdžiai bendrauti ir bendradarbiauti su visom jaunimo organizacijom, kurių tikslas — Lietuvos tautinis ir dvasinis atgimimas. Norėtume, kad būtų atviras ir tyras ryšys, pokalbis tarp tų organizacijų, kurios siekia auklėti naujosios Lietuvos jaunuomenę Tiesos ir Meilės dvasia. Mes nuolatos sau primenam, kad esame viena ir ta pati Lietuvos jaunimo šeima.

Antanas Rašymas ruošiasi statyti kryžių Kryžių kalne Lietuvoje pereitą vasarą.

LIETUVOS ATEITININKIJOS 1990 M. PAVASARIO AKADEMINĖ PROGRAMA

Tautiškumo problema Lietuvos istorijos eigoje. Nacionalizmas, nutautėjimas ir internacionalizmas kaip tautiškumo kraštutinumai ir mūsų susidūrimas su šiomis problemomis. Tautiškumo principo iššūkis Ateitininkijai naujosios nepriklausomos Lietuvos priešaušryje. Dabartiniai rūpąsčiai, problemos ir jų išsprendimas bei Ateitininkijos nuostatai. Kun. Vasiliauskas, Petras Plumpa.

Etninė kultūra ir dvasingumas. Ar savaime egzistuoja dvasingumas lietuviškame tautiniame charakteryje be katalikiškosios išraiškos? Ar sugrįžimas prie animistinio tikėjimo patenkina lietuvio dvasingumo poreikius? Koks yra kataliko ryšys su etnografija ir papročiais? Prieškrikščioniškos Lietuvos pasaulėjautos derinimas lietuviškoje katalikiškoje asmenybėje 1990 metais. Algirdas Patackas.

Ateitininko rolė Lietuvos valstybės politiniame gyvenime. Ryšys tarp tautos ir Bažnyčios normalioje, demokratinėje visuomenėje; siekiai, pareigos ir problemos. Kaip atskirti, kas priklauso Dievui ir kas priklauso Cezariui? Ar Bažnyčios-valstybės atskyrimas reikalingas Lietuvoje? A. Sandargas.

Ateitinkijos iššūkis 21-mojo amžiaus priešaušryje. Ar nepriklausomos Lietuvos Ateitininkija gali būti modelis naujai Nepriklausomai Lietuvai? Ar Ateitininkijos principai tebėra reiškmingi? Ar Ateitininkijos atvirumas laiko dvasiai reikalauja naujos definicijos ir įprasminimo? Petras Pliumpa.

Kodėl katalikybė? Kodėl tiek daug skirtingų religijų ir ar randame Dievo apsireiškimą juose? Katalikų tikėjimo esminiai pagrindai ir kuo tai skiriasi nuo protestantizmo? Kas yra Ekumenizmas ir ko jisai siekia? Ar yra gerų dalykų kitose tikėjimo išraiškose, kurios galėtų būti reikšmingos katalikybės gilesniam dvasingumui? Kun. Jonas Boruta.

Antrasis Vatikanas ir Lietuva. Šventojo sinodo iššūkis pasaulietiškai Bažnyčiai. Antrojo Vatikano interpretacija ir išraiška Vakarų pasaulyje: pamokos, pamokymai ir pasiryžimai Bažnyčios atnaujinimo įgyvendinime. Dr. Arvydas Žygas.

Kristaus kančia ir prisikėlimas. Ar skiriasi mūsų gyvenimas Kristaus šviesoje, katakombose ir laisvėje? Kaip keičiasi mūsų katalikiškoji egzistencija, atgavus Lietuvos nepriklausomybę? Baigiasi mūsų kova su įteisinta valsybine kova prieš tikėjimą, bet ar baigiasi mūsų kovos? Kun. Sigitas Tamkevičius.

Lietuviškos šeimos egzistencija. Šeimos problemos dabartinėje Lietuvoje. Kuo skiriasi tikinčioji šeima nuo netikinčios savo gyvenimo išraiškoje? Ką duoda tikėjimas lietuviškai šeimai ir ko siekia šeima per tikėjimą? Šeimos ryšys su parapija ir jos pareiga parapijai. Mūsų siekiai, pareigos ir svarbiausieji rūpesčiai dėl sveikos šeimos ateities. Emilija Montvilienė, A. Pajarskaitė.

Krikščionis kasdieniniame gyvenime. Ar humanizmo neužtenka? Kokios didžiausios problemos derinant tikėjimą ir tikrovę? Mūsų nesekmės ir pasisekimai, nešant Kristaus šviesą į savo kasdienybę. Kataliko gydytojo susitikimas su morale gyvybės ir mirties akivaizdoje. Dr. Giedrius Uždavinys.

Lietuvos Ateitininkų Federacijos vyriausioji valdyba

Dvasios vadas — kun. Vaclovas Aliulis.
Pirmininkas — dr. Arvydas Žygas.
Vicepirmininkas — dr. Vincas Rastenis (AT Atgimimo programos pirmininkas).
Sekretorė — mokyt. Daiva Kuzmickaitė (Jaunųjų ateitininkų veikla).
Iždininkas — Alfonsas Vinclovas (Jaunųjų sendraugių veikla).
Valdybos nariai — kun. Sigitas Tamkevičius (Katalikų mokytojų reikalai), kun. Jonas Boruta (SAS Dvasios vadas, Katalikų mokslininkų), kun. Donatas Velikonis, mokyt. Ričardas Gudaitis (Katalikų mokytojų reikalai), Jadvyga Bieliauskienė (Katalikiškoji akcija).

Vyskupijų valdybų atstovai

Telšių vyskupija — med. moks. kand. Aloyzas Pundzius.
Pavevėžio vyskupija — Juozas Randis.
Vilniaus vyskupija — mokyt. Vytautas Toleikis.
Kauno vyskupija — Vilmantė Borutaitė.
Vilkaviškio vyskupija — dr. Almantas Gelažius.
Kaišiadorių vyskupija — Virginija Dabrovolskytė.

Sąjungų atstovai:

Ateitininkų Sendraugių sąjunga — dr. Vincas Rastenis.
Studentų Ateitininkų sąjunga — Vytautas Gluoksnis (Jaunieji sendraugiai, Kauno vyskupija).
Moksleivių Ateitininkų sąjunga — Vytautas Toleikis.
Jaunųjų Ateitininkų sąjunga — Saulius Galadauskas, Nijolė Sadūnaitė (Katalikiškoji akcija).

Lietuvos Ateitininkų Federacijos vyriausioji valdyba renkasi kas dvi savaites, vieną kartą Vilniuje, kitą kartą Kaune, taip apsikeisdama, kad būtų lengviau Telšių, Vilkaviškio ir Panevėžio vyskupijų nariams šiuose posėdžiuose dalyvauti.

LITERATAS IR KULTŪRININKAS

Česlovas Grincevičius, rašytojas-beletristas, gimęs Vilkijoje, Kauno apskr. 1913 m. 1949 m. atvykęs į JAV, gyvena Čikagoje.

Tai ypatingai įdomi, kultūringa ir darbšti asmenybė. Lietuvoje, Vytauto Didžiojo un-te Kaune studijavo bibliografiją, pedagogiką, prancūzų ir slavų literatūrą, nuo pat pirmųjų studijų dienų (1933 m.) priklausęs Šatrijos korporacijai, o 1936 m. buvęs jos pirmininku. Ypač domėjosi bibliografija. Kelerius metus dirbo Kauno un-to bibliotekoje (buvo ir jos direktoriaus pavaduotojas). Lietuvoje anksti pradėjo bendradarbiauti spaudoje, teatro, knygos istorijos, literatūros temomis. Rašė *Ryte, Naujojoje Romuvoje, Ateityje, XX Amžiuje* ir kitoje periodikoje.

Su grožine kūryba pradėjo reikštis pokario metais, gyvendamas Austrijoje. Nemaža įtakos jam turėjęs V. Krėvė-Mickevičius, su kuriuo teko dirbti lietuviškoje gimnazijoje ir „gyventi po vienu stogu". V. Krėvei buvo perskaitytas ir pirmasis prozos bandymas: „Balsas iš Anapus, arba vidurnakčio vargonai".

JAV gyvendamas, plačiai reiškėsi ir tebesireiškia spaudoje — *Drauge, Aiduose, Ateityje* ir kitur. Yra išleidęs keturias knygas: *Vidurnakčio vargonai* (1953), *Geroji vasara* (1970), *Vyskupo katinas* (1972) ir *Vidudienio varpai* (1985). Daugelį metų buvęs vienas iš dienraščio *Draugo* redaktorių, kartu su A. Skrupskeliene redagavęs Juozo Brazaičio raštus (6 tomai), dalyvavo antologijose *(Lietuvių beletristikos antologija,* II t., *Lithuanian Writers in the West)*, paruošė spaudai kelių autorių knygas. Nuo 1972 m. yra Pasaulio Lietuvių archyvo direktorius; 1985–1988 m. buvo

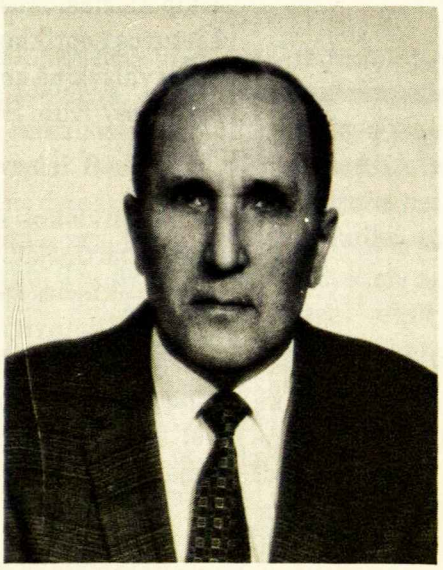

Lietuvių Rašytojų draugijos pirmininkas; 1952 m. Čikagoje atgaivino Šatrijos korporaciją ir jai — su pertraukomis — 18 metų pirmininkavo. Yra veiklus ateitininkas, vakaronių prelegentas, įvairių literatūrinių konkursų vertinimo komisijų dažnas dalyvis, žodžiu, asmuo, kuris neužsidaro savo „pasauliukyje", bet atiduoda stambią auką lietuvių išeivių kultūriniam-visuomeniniam gyvenimui.

Č. Grincevičiaus kūryboje labai ryškus geraširdiškas, ramaus, sklandaus pasakojimo bruožas. Pasakojimai realistiški, bet autorius mėgsta „neįtikėtinas istorijas", kurias kažkaip padaro įtikimas. *Vyskupo katinas* yra knyga, skirta jaunimui, o *Geroji vasara* — mozaikinis romanas, kuriame autorius, studento Andriaus, grįžusio vasarą į gimtąjį miestelį, vardu, pasakoja apie žmones, įvykius ir nuotykius, buvusius tame miestelyje ir apylinkėse. Pasakojimas žaismingas ir sklidinas intymaus humoro. Iš tikrųjų tas geraširdiškas, išdykėliškas humoras yra viena pagrindinių autoriaus savybių. Atrodo, kad po rimtu ir oriu pasakotojo tonu nuolat burbuliuoja šiltos, jaukios šypsenos šaltinėlis. Įdomu ir tai, kad jau eilę metų Č. Grincevičius redaguoja *Drauge* „Spyglių-Dyglių" skyrių, pasirašydamas K. A. Dagio slapyvardžiu.

Trumpam susipažinimui su Č. Grincevičiaus kūryba čia spausdiname ištraukėlę apie Jonines iš romano *Geroji vasara.*

Joninės

Joninės jokia šventė, bet visi jų laukia. Seniau, sako, Virgainiuose būdavo net atlaidai, bet dabartinis klebonas to nei girdėti nenori. Negi jį nugincysi.

Švento Jono išvakarėse visur degs, švies laužai, o kitą dieną bus tradicinis vaidinimas, choro dainos ir kitos nenumatytos linksmybės.

Jau nuo seno plakatai skelbė, kad pavasarininkai ir kiti jauni žmonės parodys scenoje, kaip senovės lietuviai kovojo su kryžiuočiais ir kitais neprieteliais ir kaip galvą padėjo, kovodamas su tais nevidonais, Lietuvos karalius Gediminas. O choras ne tik bažnyčioj moka dangiškai giedoti, bet gali užtraukti vieną kitą ir svietišką dainą, taip sakant. Po to galima bus ir pašokti. Tik, žinoma, elkitės kultūringai. Ir tas viskas įvyks ne mažoj, karštoj parapijos salėj, bet didžiuliame klebonijos klojime anapus Šarkės. Tik, gink Die-

ve, klojimo viduje rūkyti tai nebus galima — juk čia šiaudais dengta, ir gali supleškėti. Čia ne Čičiurkos plytinė, kur naktigoniai ne tik plytgalius, bet ir nuodėgulius ant stogo naktimis mėto. Tik neužmirškit ateiti.

Maždaug taip skelbė plakatuose. Gal taip, gal ir ne taip buvo parašyta, bet taip aiškino Virvulis pas Mykolą, o jis juk skaityti moka.

Kad Joninėms buvo rimtai ruošiamasi, buvo jaučiama. Stefa, kuri buvo pagarsėjusi artistė ir choro sopranų pažiba, visus paskutiniuosius vakarus buvo nepaprastai užimta repeticijomis. Dėl jos ar ne, kas ten žino, bet taip žmonės kalbėjo, į vaidintojų eiles įsirašė ir Augustinas. Vaidinimą režisavęs kunigėlis Zakaryza jam davė labai svarbų vaidmenį, kažkokio nenugalimo lietuvių, maždaug meškos stiprumo, kariautojo rolę. Menkesnės, sako, jis nebūtų ėmęs. Kadangi Augustinas ir šiaip turėjo nemaža panašumo į mešką, tai, sakė, jo nereikės per daug grimuoti. Labai patogu. Tik žadėjo ragus priklijuoti. Kad priešams daugiau baimės įvarytų.

Artistai, ypatingai vyrai, eilę vakarų parapijos salėje ir klojime rimtai repetavo, mankštinosi, daužėsi, galinėjosi, vaikėsi, rėkė iš visos gerklės, kad net miestelio šunys bijojo iš laukų grįžti, švaistėsi mediniais kalavijais. Juk reikės parodyti publikai visus karinius sugebėjimus ir neapsakomą narsą mūsų prosenelių.

Nuovados viršininkas Griozdė, kurį paprastai visi vadino Griozdu, arba tiesiog nuovada, jausdamasis visų ginkluotų pajėgų ir karinių užsiėmimų viršininku parapijoj, ne sykį niekieno nekviečiamas buvo atėjęs į repeticijas patikrinti, ar iš to ginkluoto vaidinimo nebus kokio nenumatyto pavojaus valdžiai, šaliai arba nors pačių vaidintojų saugumui. Kas žino, kuo tokie neaiškūs klebonijos globoj repetavimai gali pasibaigti? Juk ir dideli atsitikimai vis prasidėdavo neva nuo nekaltų žaidimų. Jis

Vidurnakčio vargonai (1953)
Vyskupo katinas (1972)
Geroji vasara (1970)
Vidudienio varpai (1985)

atsiminė tą istoriją, kai buvo skaitęs apie Rusijos revoliucijos pradžią.

Vargonininkas Kruopis kas vakarą vargo su choru. Praeiviai galėjo matyti ir girdėti pro atdarus salės langus, kaip jis mokė dainų apie Nemunėlį, tylius vakarus ir geležinį vilką. Senukas Kalina, vieną vakarą ilgiau stebėjęs repeticiją, paskui Laburdienei pasakojo:

— Šimts žino, kokie dabar čia mūsų dainininkai? Nei už kapeiką nemoka. Vieni pradeda ir traukia žodžius, o kiti tyli, nepataiko ir gana. Kruopis rankom maskatuoja, maskatuoja, o neišeina jiems nieko ir neišeina. Kai mes buvome jauni, tai bent užtraukdavom, be jokio vargamistros, kad net lempa užgesdavo. Vienas plonu balsu veda, o kiti turavoja. Ir taip visi karttu. O dar sako, kad Virgainiai gavo gerą vargamistrą.

*

Buvo apsiniaukę ir temti pradėjo kiek anksčiau. Tolimosiose pamiškėse jau įsižiebė Joninių laužai. Vadinas, metas eiti į jaunimą. Janė tuoj ėmė raginti Andrių, bet tas norėjo prie laužo pasirodyti tik visai sutemus, kai niekas per daug dėmesio jam neskirs.

Virgainių jaunimas rinkosi už kapinių, ant aukštai iškilusių Šarkės krantų, priešais malūną. Jau iš tolo buvo matyti dūmai, švietė ugnies liežuviai.

Janė tuoj rado pažįstamų draugių, supažindino jas su Andrium. Jos tačiau jo per daug nedomino, ir jis laikėsi santūriai. Akimis ieškojo, sekė, dairėsi kito šešėlio. Vienas ir ne vienas stumdėsi tarp visų, slankiojo ir vis nieko nerado.

Naktis nebuvo panaši į daugelį ankstesniųjų, giedrių, permatomų. Dangus visai juodavo, pakilo vėjas. Darėsi panašu į lietų. Tačiau jaunimas dabar ėmė iš kailio nertis: dainavo, šaukė, šokinėjo per ugnį, nuodėgulius traukė iš ugnies, jais mosikavo, baidė piktąsias nakties dvasias ir svaidė į upę. Bandė savo jėgas: kas toliau į srovę numes.

Andrius jautėsi gan svetimas, nesurado prie ko pritapti, stoviniavo. Ėmė Janei aiškinti apie orą ir galimą lietų, ir siūlė grįžti. Ji tačiau to nei girdėti nenorėjo. Dabar kaip tik prasideda pats linksmiausias laikas. Atsiskyręs nuo visų, kelis sykius bandė eiti namo vienas, bet ir vėl suabejojęs grįždavo. Pagaliau patamsy įžiūrėjo, kad iš priešingos pusės, nuo laukų, ateina Stefa su Regina, Augustinas ir dar kažinkas ketvirtas.

— Tegul ji mane pamato pirma ir ateina, arba parodo ženklą, kad nori šnekėti su manim. Aš čia stovėsiu, šiaip sau, nekreipsiu jokio dėmesio ir parodysiu, kad jos nematau arba ji man visai nerūpi, — išdidus ožiukas diktavo Andrui.

Stovėti ir laukti teko ilgai, nes ir antras buvo neminkštesnių ragų. Gerai, kad atsirado, kas tą pirmąjį ožiuką tuo laiku apspito, ištempė šokti. Argi veltui armonika grojo? Sukosi su viena, su kita. Buvo rateliai, keitėsi partneriai, kol pasitaikė Regina. Iš jos sužinojo, kad tas ket-

virtasis esąs malūnininko sūnus Martynas ir kad merginoms jis nepatinkąs visai, tik jos nežinančios, kaip jo atsikratyti, nes jį globojąs Augustinas ir dėl draugystės visur vedžiojąsis. Paskui toji mergaitė ėmė pasakoti, pataikauti, kad jis miestelio merginoms labai patinkąs. Teisybė ar ne, bet girdėti buvo malonu. Paskui Andrius užkliuvo už tokios nedidukės, tobulai apvalios mergaitės, kurios vardo jis nežinojo, bet visi ją vadino Burbulėliu. Nelengva buvo Andriui nuo jos išsivaduoti.

Dar po vieno porų pasikeitimo jis pagavo Stefą.

Pradžioje pats savęs išsigando. Pritrūko kvapo, bijojo žodį ištarti. Norėjo ką nors gudraus, reikšmingo pasakyti, kad ji visą gyvenimą atmintų, bet jo liežuvis neveikė. Norėjo šokdamas nutolti nuo laužo į tamsesnę vietą, kur mažiau akių, o paskui į šoną kur paeiti, pasilikti valandėlę dviese, bet ji nesidavė, tempė atgal prie laužo. Jis ir nežiūrėdamas matė, kaip dviejų smakų, Augustino ir Martyno, raudonos akys sekė kiekvieną jųdviejų judesį ir, rodos, jiedu tuoj šoks ir ką nors didelio praris.

Nieko nesutaręs, nei kitam kartui negavęs pažado kur nors nuošaliau susitikti, šokiui pasibaigus, turėjo lydėti Stefą į smakų rankas. Pasisveikino su Augustinu, susipažino su Martynu ir liko valandėlę su jais. Negi galima kitaip.

*

Nebuvo prasmės ilgiau styrinėti, tai pasuko namo. Janės vis dar negalėjo ištraukti. Ėjo ne palaukėm, bet per miestelį.

Buvo jau ne per toliausia namų, kai pradėjo krapnoti lietus. Visai laiku išėjo. Niekad labiau nesidžiaugė lietum, kaip šią valandą. Argi jis nematė ir nesakė Janei, kad bus lietaus? Bet ta irgi ožka. Tegul dabar ją sulyja. Svarbiausia, kad turės baigtis šokiai ir visi išsiskirstys. Vadinas, ir Stefa grįš namo. Neilgai džiaugsis anas slibinas raudonom akim.

TIKIU

MARIJOS ŽEMĖ — LIETUVA

Esame ne kartą skaitę ir girdėję, kad lietuviai nuo senų laikų ypatingai pamilę Dievo Motiną. Iš tikrųjų Lietuva net vadinama Marijos Žeme. Tai galime akivaizdžiai matyti ir iš to, jog mūsų tėvynėje (su Vilniaus ir Klaipėdos kraštu) buvo 150 Marijos šventovių — Marijos vardu pavadintų bažnyčių (statistika išspausdinta 1954 m. *Ateityje,* nr. 1). Jos vyskupijose paskirstytos taip: Vilniaus vyskupijoje — 38; Panevėžio — 26; Telšių — 26; Kauno — 25; Vilkaviškio — 21; Kaišiadorių — 14.

Kai kurios šventovės yra stebuklingos; jose pripažinti Dievo Motinos apsireiškimai: Vilniuje Aušros Vartuose, Šiluvoje. Taip pat stebuklingieji Marijos paveikslai yra Trakuose, Žemaičių Kalvarijoje, Pažaislyje, Krekenavoje, Linkuvoje ir kitose vietose. Lietuviai, amžių amžiais kovodami su daug stipresniais priešais, jų spaudžiami ir varginami, pagalbos bei stiprybės sėmėsi iš dangiškosios savo Motinos užtarimo. Du metų mėnesiai — gegužė ir spalis — ypač pasižymėjo Marijos garbinimu.

Ir mes svetimuose kraštuose neturėtume užmiršti šios gražios lietuviškos tradicijos — Marijos garbei litanijos gegužės menesį, kasdieninio rožinio kalbėjimo spalį.

IDEALUS MOTERS PAVEIKSLAS

Gediminas Kijauskas, SJ

Dažnai dar ir šiandien iškyla aktuali tema: moters problematika bei jos vaidmuo bendruomenėje mūsų laikais. Šiandien moteris vis aiškiau pasijunta esanti nelygybių auka. Ji kovoja dėl sau deramos vietos aplinkoj ir gyvenime. Jos moteriškos asmenybės išsilaisvinimas pasireiškia įvairiose srityse: darbo ir kultūros pasaulyje, politinėj ir socialinėj veikloj. Tokio išsilavinimo pasekmės neišvengiamai siekia ir religinę plotmę: ir Bažnyčioje moteris save vis labiau pabrėžia. Keliamas klausimas dėl moterų priėmimo kunigystėn, ir aplamai dėl moters nepriklausomo vaidmens įvairioj bažnytinėj veikloj.

Dabartinis judėjimas padeda vis geriau suprasti skriaudas, kurių našta praeityje gulė ant moters pečių. Moterų rūpesčius šiuo metu svarsto JAV vyskupų ir moterų specialus komitetas. Nuo 1985 m. vedami pokalbiai padėjo surinkti iš šimto diocezijų pasisakymus, kuriuose dalyvavo maždaug 75,000 moterų. Jų pareiškimai buvo suskirstyti į keturias pagrindines temas, parodant kaip moteris ir vyras lygiai dalyvauja asmenybės kilnume, abipusiam bendravime, tai pratęsiant į bendruoemnę ir Bažnyčią. Šį dokumentą vadina „Dalyviai išganymo paslaptyje" su antriniu pavadinimu: „Pastoracinis atsiliepimas į moterų rūpesčius Bažnyčiai ir bendruomenei". Dokumente atsispindi moterų patiriamos nelygybės bendruomenėje, darbo pasaulyje, šeimoje ir Bažnyčioje. Nuolat pabrėžiama krikščioniškoji moters ir vyro lygybės vizija. Pokalbyje siūlomi atsakymai bei išeitys ypač ten, kur moterų lygybė ir orumas pažeidžiamas. Komitetas prašo skubiai išstudijuoti moterų į diakones šventimo galimybę bei mergaičių prie altoriaus tarnavimo klausimą. Pagaliau visi esame skatinami toliau tęsti pokalbį namuose, mokyklose, parapijose ir diocezijose.

Moterų išsilaisvinime pagrindiniu asmeniu iškyla Dievo Motina Marija. Reikia neužmiršti, kad dabartiniai išsilaisvinimo sąjūdžiai tik tęsia, dieviška iniciatyva pradėtą, moters gelbėjimo nuo atstūmimo darbą. Marijoje apsireiškia tokia moteris, kokią Dievas trokšta regėti pilnai išsiskleidusioje moteriškoje asmenybėje, vykdant savo pašaukimą dėl pasaulio išganymo. Marija visa savo būtimi mums kalba apie idealų moters paveikslą. Teologinėj plotmėj jį mums atidengia apreiškimas. Jei kalbame apie moters antropologiją, tai tinka kalbėti ir apie moters teologiją, pirmiausia apsireiškiančią Marijoje. Mus taip pat galėtų paremti svarstymai, plaukią iš psichologijos ir sociolgijos. Tačiau teologinis žvilgsnis juos visus viršija, nes jame atsiskleidžia dieviškojo plano vizija. Marija yra ta moteris, su kuria Dievas padarė sandarą. Įsipareigodama šioje sandaroje, ji bendradarbiavo naujos žmonijos kūrime. Iš to plaukia Marijos išskirtinė motinystė, su tikėjimu priimanti Dievo Sūnaus atėjimą į pasaulį. Šioje meilės vienybėje jos motinystė išlaiko mergelės charakterį. Pradėjusi savo žemišką kelionę kaip nekaltoji, ji bendradarbiauja Kristaus aukoj, jungiasi su juo jo garbingame išaukštinime ir jo veikloje Bažnyčioje.

Pilnutinis Marijos paveikslas mums parodo ir moters tikrąją vertę, kuri slypi didingame Dievo plane.

FEDERACIJOS VADAS PRANEŠA

Iš k.: I. Čuplinskaitė, kun. J. Dėdinas, Vasario 16 gimnazijos at-kų globėja M. Šmitienė ir Rimas Čuplinkas, vasario 11 d. Hiutenfelde davęs studento at-ko įžodį. Nuotr. B. Lipšienės.

Sėkminga veikla Vasario 16 gimnazijoje

Vokietijoje veikianti Vasario 16 gimnazija yra vienintelė lietuvių gimnazija laisvajame pasaulyje. Akademinės programos sudėtyje stengiamasi akcentuoti patriotizmo ir tautinio sąmoningumo svarbą lietuvių kilmės jaunuoliams, atvykusiems iš įvairių pasaulio kraštų. Šioje gimnazijoje aktyviai veikia Vysk. Motiejaus Valančiaus vardo moksleivių at-kų kuopa. Narių skaičiumi ji gana pastovi, tačiau savo sudėtimi ir charakteriu labai kintanti. Ilgametės globėjos Marytės Šmitienės dėka, kuopos nariai įgauna lietuviškai-krikščioniško moksleivio charakterį, siekiantį „Visa atnaujinti Kristuje". Kuopa yra Vokietijos ateitininkus apjungiantis vienetas.

Paskutiniaisiais metais beveik visi mokiniai švenčių atostogas praleisdavo Lietuvoje, tačiau dabar jiems vėl nusileido geležinė uždanga. Vizos prašymai kelionei į Lietuvą buvo atmesti. Nors moksleivių veiduose ir kalboje jautėsi nusivylimas, jie visi pilni džiaugsmo, žinodami, kad Lietuvos Tarybos paskelbimas

Kun. Lipniūno kuopos nariai su Federacijos vadu J. Polikaičiu. Nuotr. R. Polikaitytės.

neatšaukiamas, ir jų kelionės sutrukdymas tiktai laikinas.

Sveikiname Vasario 16 gimnazijos moksleivius ateitininkus, jų globėją Marytę Šmitienę ir kapelioną kun. E. Putrimą su sėkmingu mokslo metų ir veiklos metų užbaigimu.

Lietuvos ateitininkų rūpesčiai

Po trumpos viešnagės Vasario 16 gimnazijoje, teko dalyvauti Paryžiaus Lietuvių katalikų misijos koplyčioje, kur Verbų sekmadienio ryte buvo aukojamos šv. Mišios už „į laisvę ir nepriklausomą gyvenimą žengiančią Lietuvą". Mišias aukojo prel. J. Petrošius, dalyvaujant gražiam būriui lietuvių, o jų tarpe buvo keli ateitininkai. Po Mišių Prancūzijos LB pirm. Ričardas Bačkis pranešė, kad prieš valandą Paryžiaus aerouoste nusileido keturi svečiai iš Lietuvos. Jie vyko į Katalikų studentų konferenciją Strasburge. Nudžiugau atpažinęs du asmenis, kuriuos teko susitikti Lietuvos At-kų atkuriamojo suvažiavimo metu Vilniuje. Tai Lietuvos MAS pirmininkas mokyt. Vytautas Toleikis ir Vilniaus Studentų at-kų valdybos narys Jonas Morkus. Su jais kartu keliavo du Lietuvos skautų vadai, Rimantas Ulevičius ir Laimis Daujotas.

Besišnekučiuojant su svečiais, išryškėjo Lietuvos ateitininkijos vargai. Vienas ryškiausių sunkumų moksleivių at-kų sąjungoje yra pasiruošusių vadovų bei globėjų trūkumas jauniesiems. Narių skaičius sparčiai auga, o globėjų mažai. Federacijos valdyba stengiasi šią spragą užpildyti. Jiems trūksta ne tik laiko, bet religinio bei ideologinio turinio knygų, vadovų paruošimo gairių, kursų konspektų. Pagarba visiems vadovams, globėjams, valdybų nariams už nenuilstamą ir pasišventusį darbą, vedant jaunas asmenybes tikėjimo, tėvynės ir artimo meilės keliu. Laisvėje gyvenančių at-kų pareiga jiems padėti, paremti ir susidarius sąlygoms, savo asmenišku dalyvavimu prie jų darbų prisidėti.

Kas turėtų pasirūpinti globėjais?

Baigiasi mokslo ir veiklos metai. Aktyvioji veikla kuopose užsibaigia su vasaros atostogomis. Visi nekantriai laukia stovyklų ir numatytų kelionių į Lietuvą. Kuopų metinėse šventėse atsisveikinama su abiturientais, kandidatai duoda įžodį, globėjams įteikiamos dovanėlės, po to visi išsiskirsto, užbaigę sėkmingus veiklos metus.

Sveikinu ir reiškiu visos ateitininkijos padėką kuopų globėjams už jų darbą, patvarumą ir kantrybę. Nežiūrint visų sunkumų, jie atranda laiko ir noro jaunimui padėti, patarti, pamokyti.

Gaila, kad jiems talkon ateina labai mažas tėvų skaičius. Kartais susidaro vaizdas, kad globėjai turėtų dėkoti

tėvams už leidimą globoti jų vaikus. Vis rečiau atsiranda, kas ilgamečius globėjus pakeistų. Kartais vietoj padėkos jie susilaukia priekaištų, papeikimų ir nemalonios kritikos. Tad nenuostabu, kad kasmet vis sunkiau surasti kuopoms globėjus. Be globėjų kuopos veikla apmiršta ir sumažėja narių skaičius.

Kyla klausimas, kas globėjų reikalu turėtų rūpintis. Gal Ateitininkų Federacijos valdyba? Taip! Gal sąjungų centro valdybos? Taip! Gal sendraugių skyrių nariai ar valdybos? Taip! Gal pats jaunimas? Taip!

Išvada aiški: tai visų mūsų pareiga. Didžiausią naštą turėtų apsiimti vietovių sendraugių skyriai ir moksleivių tėvai. Jūs esate pirmieji, kurie pajuntate trūkumą savose vietovėse ir tik jūs galite imtis iniciatyvos padėtį gelbėti. Yra vietovių, kuriose šis klausimas gražiai išsprendžiamas, bet yra apgailėtinų atvejų, kur niekas nieko nedaro.

Šiam klausimui tinkamų atsakymų nerasime be jaunųjų tėvų talkos. Tėvai, kurie savo jaunystės dienose gavo tiek daug iš ateitininkijos sąjūdžio, turėtų jausti pareigą atiduoti savo duoklę organizacijai, savo idėjinės šeimos prieaugliui.

Visi galime atrasti priežasčių, dėl kurių negalime arba neturime laiko aktyviau įsijungti į jaunimo globos darbus. Pažvelkime kiekvienas į save ir padarykime ateitininkiškos sąžinės sąskaitą. Nuoširdžiai išklausykime, ką sąžinė mums sako ir atitinkamai reaguokime. Pagyvinkime sendraugių skyrius jaunatvišku entuziazmu, įsijunkime į pozityvų jaunimo globos darbą, tapkime vėl savi idėjinėje savo šeimoje. Tai turime atlikti ne rudenį, o dabar. Vasara turėtų būti pasiruošimo laikotarpis. To iš mūsų laukia ir tikisi kovojanti Tėvynė, mūsų idėjinės šeimos nariai Lietuvoje, tam darbui mus įpareigoja ateitininkų principai.

Dėkojame visiems esamiems ir buvusiems globėjams! Jūs esate ateitininkijos širdis.

ATEITIES SPINDULIAI

Lietuvos nepriklausomybės paskelbimas ir aš

RIMA IEŠMANTAITĖ*

Šių metų kovo 11 d., sekmadienį, buvau viena namie — sunkiai dirbau, rašydama temą anglų kalbos pamokai. Atsiminiau 7 val. vakaro pasiklausyti pasaulinių žinių, nes buvau girdėjusi, kad Lietuvoa žada paskelbti nepriklausomybę. Atsukusi televiziją, spėjau išgirsti nuostabias žinias, pamatyti minias lietuvių Vilniuje, nuimant nuo kažkokio pastato rusų ženklą ir šaukiant: „Lietuva, Lietuva!"

Prisiminiau, kad neseniai spaudoje ir žiniose Lietuva buvo labai retai minima. Beveik negalėjau tikėti, kad šis mano kraštelis po 50 tamsių nelaisvės metų pasiskelbė nepriklausomu. Mane apėmė daug skirtingų jausmų: džiaugsmas, susijaudinimas, graudulys ir net baimė. Norėjau su kuo nors pasidalinti džiaugsmu, bet su kuo? Šeimos nebuvo namie, lietuviai draugai gyvena tolimose valstijose... Galvojau šokti prie telefono, paskambinti amerikiečiams draugams, bet susilaikiau. Pamąsčiusi minutę, supratau, jog jiems tai gal būtų nesvarbios žinios, nevertos didelio dėmesio. Žinoma, jie džiaugtųsi su manimi, bet žinojau, kad neverta jiems skambinti, pranešti naujienas.

Tuo tarpu pajutau labai stiprų kitų lietuvių ilgesį. Kad taip galėčiau su kuo pasidalinti savo džiaugsmu, pasikeisti nuomonėmis... Norėjosi giedoti Lietuvos himną, bet būtų buvę kiek komiška tai vienai daryti. Pagaliau nutariau: nors ir gyvendama toli nuo lietuvių, bandysiu daryti, kiek tik man įmanoma, kad galėčiau padėti Lietuvai.

Kitą dieną mūsų miesto laikraščio *Charlotte Observer* antraštės skelbė: „Lithuania to Soviets: Goodbye". Mokykloje mokytojai, draugai ir pažįstami, žinodami, kad esu lietuvė ir kaip man svarbi mano krašto byla, vis mane sveikino, lyg aš būčiau tai pati padariusi! Norėjo žinoti, ar aš ką daugiau žinau, negu buvo spaudoje paskelbta, kaip aš jaučiuosi, Lietuvai paskelbus nepriklausomybę. Vienas draugas, praeidamas koridoriumi, manęs pusiau juokais paklausė: „Na, ar dabar tu patenkinta?"

Priklausydama mokykloje „Amnesty International" skyriui, pasinaudojau proga narius paraginti veikti Lietuvos labui. Išspausdinau kopijas pavyzdinių laiškų

* Rima Iešmantaitė yra 16 m. amžiaus, gyvena Charlotte, North Carolinoje.

North Carolina valstijos senatoriams, kongresmanams ir JAV prezidentui. Laiškus dalinau klubo nariams, draugams, pažįstamiems, mokytojams ir nepažįstamiems. Raginau, kad rašytų laiškus ir siųstų telegramas, skambintų į „Lithuanian Hotline" Lemonte.

Manau, kad mūsų mieste ir apylinkėje spaudoje buvo tiek pat rašoma apie įvykius Lietuvoje, kaip kituose JAV miestuose. Viena žurnalistė iš *Charlotte Observer* net apklausinėjo mano mamą ir įdėjo kelias citatas iš pasikalbėjimo savo straipsnyje. Vienas mano pažįstamas, per mane susidomėjęs Lietuva, parašė vedamąjį straipsnį mokyklos laikraštyje, kritikuodamas JAV valdžios reakciją į Lietuvos situaciją.

Nenoriu sudaryti įspūdį, kad visi pietiečiai, ar net mano pažįstami, buvo labai sujaudinti ar paveikti Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo. Manau, kad daugumas žmonių nebuvo pakrypę nei į vieną, nei į kitą pusę. Žinau, jog buvo daug tokių, kurie iki nepriklausomybės paskelbimo niekada nebuvo girdėję apie Lietuvą, nieko apie tą kraštą nežinojo.

Charlette labai skiriasi nuo šiaurės miestų. Tai nėra etninis miestas, neturi etninių rajonų ir krautuvių, etninės kultūros. Didžiąją gyventojų dalį sudaro baltosios rasės, anglo-saksų kilmės žmonės, kurie gali savo praeitį atsekti iki pirmųjų ateivių-piligrimų ir didžiųjų pietinių plantacijų savininkų. Taip pat yra daug juodųjų, likusių pietuose nuo vergijos dienų. Naujausią ir greitai augančią gyventojų grupę sudaro žmonės (kaip ir mano šeima), kurie per paskutinius 15 metų atsikėlė čia su savo bendrovėmis, kompanijomis iš šiaurinių miestų. Jie dažniausiai apsigyvena miesto pakraščiuose. Aš manau, kad mano šeima yra vieninteliai lietuviai visame Charlotte mieste.

Kadangi šiame mieste nėra daugiau lietuvių, kurie rūpintųsi veikti ir gelbėti Lietuvą šiuo sunkiu laiku, vietiniai gyventojai greitai nusiramino po pirmųjų žinių apie nepriklausomybės paskelbimą. Dabar spaudoje ir radijo programose kartas nuo karto girdime šį tą apie Lietuvą ir jos padėtį. Man atrodo, kad čia, kaip ir kitose JAV vietovėse, dalis žmonių mato Lietuvą, kaip kliūtį į geresnius Amerikos ir Rusijos santykius. Populiari nuomonė yra, kad santykiai su Sovietų Sąjunga vis gerėja, nenorim, jog tokia maža, nereikšminga tautelė — Lietuva — sugadintų reikalus. Gorbačiovas jiems davė nemažai laisvės, tai kam ta nepriklausomybė? Deja, daugumas žmonių nesupranta, kad Lietuva nėra kaip kitos Sovietų Sąjungos valstybės. Prieš II pasaulinį karą ji buvo nepriklausoma, vėliau apie 50 metų neteisėtai sovietų okupuota. Ji turi teisę būti laisva.

Paskutiniu laiku, kai sovietai paskelbė dujų siuntimo, alyvos, anglių blokadą, Lietuva vėl dažniau minima spaudoje. Žmonės tęsia savo kasdieninį gyvenimą, nelabai paisydami, kas darosi Lietuvoje, o mano jausmai tokie patys. Jaučiu pyktį, kad JAV valdžia dar vis nepripažįsta naujosios Lietuvos vyriausybės ir nesistengia kaip nors pagelbėti, taip pat jaučiuosi atskirta nuo kitų lietuvių ir bejėgė.

Mane baimina kiekvienas Sovietų Sąjungos kenksmingas žingsnis Lietuvoje, bet kartu jaudina ir džiugina mano gimtosios tautos pasiryžimas ir drąsa. Aš didžiuojuosi, kad galiu nors mažais darbeliais prisidėti prie tų įvykių, apie kuriuos tiek daug svajota, bet nelabai įsivaizduota, kad jie gali atsitikti mano, ar mano tėvų, ar mano senelių gyvenamuoju metu.

MANO SENELIUI

Adriana Karkaitė

Atsimenu

Aš atsimenu,
Kai tu juokaudavai,
Kalbėdamas apie Šventą Petrą
ir Povilą,
Kaip jie atrodytų,
kai nusiskustų
barzdas? —

Ir klausdavau tada
tavęs aš, —
kodėl, kodėl, seneli,
kodėl reikia jiems
nusiskusti barzdas?

Ar dabar danguje
tu matai juos
ir kalbiesi?
Ar ten jie taip moderniai
gyvena,
kaip čia žemėje
mūsų nauji
šventieji?

KALBOS SKYRIUS

SVETIMŲJŲ TIKRINIŲ VARDŲ RAŠYMAS

Svetimieji tikriniai vardai, kurie jau nuo seno vartojami lietuvių kalboje, yra visiškai sulietuvinti, todėl nei savo garsine forma, nei linksniavimu nesiskiria nuo kitų liet. kalbos daiktavardžių. Lietuvių kalba turi sistemą: skolintis žodžius iš kitų kalbų, juos kaip galima greičiau pritaikyti liet. kalbos sistemai. Tokių skolinių dabartinėje lietuvių kalboje yra tūkstančiai. Todėl Lietuvoje buvo teisingai nuspręsta — normaliame, kasdieniniame vartojime, kur galima, svetimuosius vardus lietuvinti (pvz., **Miunchenas, Šekspyras, Šileris, Vašingtonas).** Tos Lietuvoje priimtos taisyklės yra beveik visiškai tokios, kokios buvo vartojamos ir nepriklausomybės laikais: rašyti svetimuosius tikrinius vardus (su mažomis išimtimis) maždaug pagal ištarimą.

Iš praktikos žinome, kad svetur gyvenantieji lietuviai nėra linkę priimti šių taisyklių. Kai kurie linkę palikti nelinksniuojamus tokius vardus, kaip **Ohio, Idaho, St. Louis.** Kiti tokius vardus rašo angliškai, bet mėgina linksniuoti: **Chicagoje, New Yorke, Washingtonas.** Tai yra kalbiniai hibridai, nes viena žodžio dalis angliška, o kita lietuviška. Joks rimtas kalbininkas tokių netoleruos.

Man atrodo, kad būtų geriausia daryti taip:

1. Visus seniau į lietuvių kalbą patekusius svetimus tikrinius vardus rašyti taip, kaip jie jau Lietuvoje buvo priprasta vartoti — **Amerika, Kanada, Berlynas, Paryžius, Čikaga, Niujorkas, Filadelfija, Vašingtonas** ir t.t.

2. Kur tik galima, vartoti ir dabar sulietuvintas formas: **Niksonas, Kalifornija, Čarlis Čaplinas** ir kt.

3. Kur sunku nuspręsti, geriau vartoti svetimą formą, nieko nepridedant ir neatimant: **Ohio, Columbus, Charlotte, Kentucky, Juno Beach.** Vartojant šiuos vardus įvairiuose linksniuose, galima taip ir rašyti ar sakyti: **Ohio valstija, Columbus mieste, Juno Beach paplūdimyje** ir pan.

Visiško vienodumo tiek kasdieniniame vartojime, tiek žurnalistikoje, tiek moksliniuose veikaluose pasiekti beveik ir nebus įmanoma. To nėra pasiekusios ir kitos kalbos, pvz. vokiečių, anglų, prancūzų. Jeigu jau kas jokiu būdu nenori rašyti **Čikaga, Niujorkas, Vašingtonas,** tai tegul rašo **Chicago, New York, Washington,** bet tegul nededa prie šių angliškai parašytų vardų lietuviškų galūnių (**Chicagoje, New Yorką**...), nes tai būtų nevartotini kalbos hibridai.

Prof. dr. Antanas Klimas,
Dabartinė lietuvių kalbos rašyba,
red. Juozas Vaišnys, S.J., Chicago, 1982 m.

Dar vis sakome **penkto birželio.**

Tie, kurie rūpinasi išeivijos lietuvių kalbos taisyklingumu ir švarinimu nuo barbarizmų, turbūt dažnai pasijunta, kad kovoja su „vėjo malūnais", kaip Don Kichotas. Nežiūrint, kiek kartų kalbėta, kad lietuvių kalboje žodis **diena** yra moteriškos giminės, labai dažnai tebegirdime: **dvylikto kovo (dvylikto dieną** kovo?), **trečio lapkričio (trečio dieną?), dvidešimt antro gruodžio (dvidešimt antro dieną!).** Iš tikrųjų niekas lietuviškai nesakytų **dvylikto dieną,** nes savaime aišku, sakome **dvyliktą dieną, dvidešimt antrą dieną, trečią dieną.** Taip pat sakome: **trečią knygą** (kas sakytų **trečio knygą?), dvyliktą rožę, dvidešimt ketvirtą mokinę (dvidešimt ketvirto mokinę?).** Net nevartojant daiktavardžio (**diena, knyga, mokinė**), skaitvardis vis tiek negali būti vyriškos giminės. Pvz.: atvažiuosiu gegužės **trečią dieną;** atvažiuosiu gegužės **trečią.** Aš jau perskaičiau **ketvirtą knygą,** o tu dar su **pirma** vargsti; Aš jau perskaičiau **ketvirtą,** o tu dar su **pirma knyga** vargsti. Vida yra dvidešimt ketvirta mokinė klasėje; Vida yra **dvidešimt ketvirta** klasėje.

Gegužės penkto, spalio dvylikto — tai rusų kalbos įtaka, nes rusiškai diena ir yra vyriškos giminės daiktavardis. Kažkodėl šis lietuvių kalbos darkymas taip įsigalėjęs, kad dažnai jį vartoja ir jauni žmonės, kurie tikrai negali būti paveikti rusų kalbos, nes rusiškai nemoka, niekada rusų kalbos įtakoje negyveno.

Ar nebūtų laikas šį nemalonų paprotį pamesti?

AUKSINIS JUBILIEJUS IR ATEITININKAI

Š.m. gegužės 19 d. vysk. Vincentas Brizgys, nuo 1951 m. gyvenantis Čikagoje, šventė 50 metų vyskupystės sukaktį. Ta proga birželio 10 d. Čikagoje suruoštas minėjimas, kurio ruošimo darbuose dalyvavo įvairių organizacijų — taip pat ir ateitininkų — atstovai.

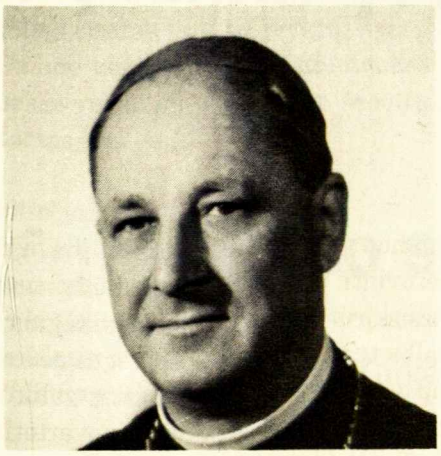

Garbingasis jubiliatas gimė 1903 m. Marijampolės apskr., Liudvinavo valsčiuje. Mokėsi Lietuvoje ir vėliau Romoje Gregorianume, kur gavo filosofijos ir kanonų treisės doktoratus. 1940.IV.2 popiežiaus Pijaus XI nominuotas Kauno arkivyskupo pagalbininku (augziliaru), o tų pat metų gegužės 19 d. konsekruotas vyskupu Kauno katedroje.

Gyvendamas Lietuvoje, nuo 1922 m., vėliau Romoje ir JAV, vysk. Brizgys nuolat bendradarbiavo ir tebebendradarbiauja lietuviškoje spaudoje. Yra į lietuvių kalbą išvertęs keletą knygų. Įdomu, kad jubiliatas nuo pat gimnazijos laikų yra ateitininkas. Apie savo veiklą at-kų organizacijoje jis taip rašo „Ateičiai":

— Marijampolės gimnazijoje buvau ateitininkų moksleivių kuopos nariu, bet dėl gyvenimo sąlygų veikime nieku nepasižymėjau. Tik atostogų metu keliose parapijose esu šį tą veikęs, artėjant Lietuvos Steigiamojo Seimo rinkimams.

Įstojęs (tada oficialiai dar į Seinų, o nuo 1926 m. Vilkaviškio) į kunigų seminariją Gižuose, radau klierikų tarpe ir ateitininkų kuopą. Jau ir tada klierikai daugiausia buvo dalyvavę moksleivių kuopų veikime. Daugelio mūsų niekas neragino eiti į kunigų seminariją. Antai, paskutinius dvejus metus gimnazijoje gyvenome kartu 8 berniukai. Iš jų penki buvo ateitininkai. Vieną kartą, pasivaikščiojimo po laukus proga, savo tarpe užsikalbėjome, kad po Pirmojo pasaulinio karo mums žinomose parapijose nebuvo jaunų kunigų: visur tik po vieną ir tai pagyvenusį kunigą. Visi sutarėme, kad jaunų kunigų niekas kitas neduos, o tai turi rūpėti mums, to laiko jaunuoliams. Visi penki ir sutarėme stoti į kunigų seminariją. Iš mūsų vienas klierikas mirė, nebaigęs seminarijos, o kiti keturi buvome pašvęsti kunigais. Seminarijoje savo tarpe, o vadovybei leidžiant, ir už seminarijos ribų, dalyvavome įvairioje organizacijų veikloje. Ne tik atostogų metu, bet ir mokslo metų sekmadieniais vykdavome į parapijas padėti jau esamose, arba steigti naujas katalikiškas organizacijas (pavasarininkus, ateitininkus).

Nuo 1925 m. man teko būti mūsų seminarijos klierikų at-kų kuopos pirmininku. 1926 m. vasaros pradžioje aš ir mūsų kuopos vicepirm. Jonas Baltrušaitis (miręs jaunas) dalyvavome Ateitininkų konferencijoje Kaune, kurios sesijos vyko Valstybės Teatro salėje. Kauno kunigų seminarijoje at-kų kuopos nebuvo, taigi konferencijoje dalyvavome tik du klierikai. Kuopos veiklos pranešimų metu man teko papasakoti apie savo kuopos veiklą. Konferencijos pabaigoje visi dalyviai, prof. Prano Dovydaičio tvarkingai išrikiuoti, ėjome į Karo muziejaus sodą prie Nežinomo kareivio kapo. Kadangi dieną prieš tai buvo užsibaigę mokslo metai mūsų seminarijoje, šiai paskutinei konferencijos dienai atvyko kelios dešimtys mūsų klierikų, prie kurių prisijungė ir keli Kauno seminarijos auklėtiniai. Rikiuojant eisenai, klierikai buvo sustatyti pačiame priekyje.

Pašvęstas kunigu, buvau paskirtas vikaru į Kalvarijos parapiją. Čia radau vikarą kun. Antaną Šilingą, prieš trejus metus pašvęstą kunigu. Įsteigus ateitininkų sendraugių skyrių, mudu ten įsirašėme. Iš miesto ir apylinkės mokytojų subūrėme nedidelę at-kų kuopelę. Po trejų metų (1930 m.) teko išvykti į Romą iki 1935 m. vasaros. Romoje tik keli laikėme save ateitininkų organizacijos nariais. Grįžęs iš Romos, 1936 m. buvau paskirtas mokyti Vilkaviškio kunigų seminarijoje. Čia kunigai mokytojai turbūt buvome visi ateitininkai sendraugiai. Jeigu kuris ir nebuvo tikras narys, tai bent dvasioje priklausė ateitininkams.

Nuo 1940 m., rusams okupavus Lietuvą ir uždraudus buvusių organizacijų veiklą, teko visko patirti ir išgyventi. Malonu pasisakyti, kad ir dabar esu Čikagos sendraugių ateitininkų narys.

*

Apie vysk. V. Brizgį daugiau žinių galima rasti šiuose leidiniuose: „Lietuvos enciklopedija" III ir XXXVII t., Boston, Mass 1954, 1985; „Lietuvos Bažnyčios" III, Kauno arkivyskupija, Bronius Kviklys, Chicago, 1983 ir kituose šaltiniuose.

Filosofas dr. **Juozas Girnius,** š.m. gegužės 25 d. sulaukęs 75 m. amžiaus. Svarbiausi jo filosofiniai veikalai: *Tauta ir tautinė ištikimybė* (1961), *Žmogus be Dievo* (1964), *Idealas ir laikas* (1966). Parašė monografiją *Pranas Dovydaitis* (1975), redaguoja Stasio Šalkauskio raštus (išleistas pirmasis tomas). 1963–1967 m. buvęs ateitininkų Federacijos Vadu. Nuotr. Vytauto Maželio.

Park, IL 60304. Registruotis taip pat galima ir telefonu, skambinant MAS centro valdybos pirm. Audriui Polikaičiui, tel. 1-312-434-2243.

Rugpjūčio 30 iki rugsėjo 3 d. Ateitininkų studijų savaitgalis. Registracija pas Birutę Bublienę, tel. 1-313-646-8588.

Kalifornijos moksleivių ir jaunučių stovykla įvyks rugpjūčio 19–26 d. Santa Barbaroje. Kviečiami stovyklautojai ir iš toliau. Daugiau informacijų gali suteikti Danguolė Kuolienė, 28864 Crestridge Rd., Ranch Palos Verdes, CA, 90274.

• Jaunimo stovykla 14–20 metų amžiaus jaunuoliams įvyks liepos 30—rugpjūčio 12 d. LIETUVOJE. Dėl platesnių informacijų ir galimos kelionės prašome kreiptis pas Audronę Užgirienę, tel. 1-708-433-5608. Stovyklą organizuoja Šiaulių K. Preikšo Pedagoginis institutas, kurio rektorius prof. V. Bendikas. Apie tai „Ateitį" informuoja ČALM Tėvų komiteto sekretorė A. Užgirienė (galima jai rašyti 5620 S. Claremont Ave., Chicago IL 60636), o prof. Bendiko adresas: 235419 Lietuva, Šiauliai, P. Višinskio 25, V. Bendikas.

• Los Angeles sendraugių skyriaus valdybą sudaro: pirm. Raimonda Kontrimienė, Pranas Grušas, Dalia Jasiukonienė, Almis Kuolas, Dalilė Polikaitienė, Lilė Pupienė ir Julius Raulinaitis.

• Los Angeles ateitininkų šeimos šventė įvyko balandžio 22 d. Šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje ir salėje. Šventės metu aštuoni moksleiviai davė at-ko įžodį. Programai vadovavo Almis Kuolas, o pagrindinis prelegentas buvo kun. Ričardas Repšys.

• Adelaidės (Australija) sendraugių at-kų valdybos narių susirinkimas įvyko kovo 7 d. Jį sušaukė ilgametis pirm. Augustinas Kubilius. Posėdyje taip pat dalyvavo Dvasios

Ateitininkų vasaros stovyklos

Birželio 24—liepos 1 d. lietuviškai nekalbančių vaikų stovykla Dainavoje. Skambinti Jadvygai Damušienei, tel. 1-708-301-8001.

Liepos 1–5 d. Jaunučių ateitininkų stovykla Dainavoje. Registruotis ateitininkų kuopose arba pas Eglę Paulikienę, 9 S. 221 Rosehill Lane, Downers Grove, IL 60516, tel. 1-708-985-5579.

Liepos 15–22 d. sendraugių at-kų stovykla Dainavoje. Registruoja Vytautas Šoliūnas, tel. 1-708-257-6738.

Liepos 22 d. iki rugpjūčio 5 d. moksleivių at-kų stovykla Dainavoje. Registracijos anketos bus išsiuntinėtos gegužės mėn. aplinkraštyje visiems moksleiviams. Prašome užpildyti ir grąžinti kartu su mokesčiu iki birželio mėn. pabaigos Rūtai Sidrytei ir Monikai Vygantaitei, 6902 W. Roosevelt Rd., Apt. 1E, Oak

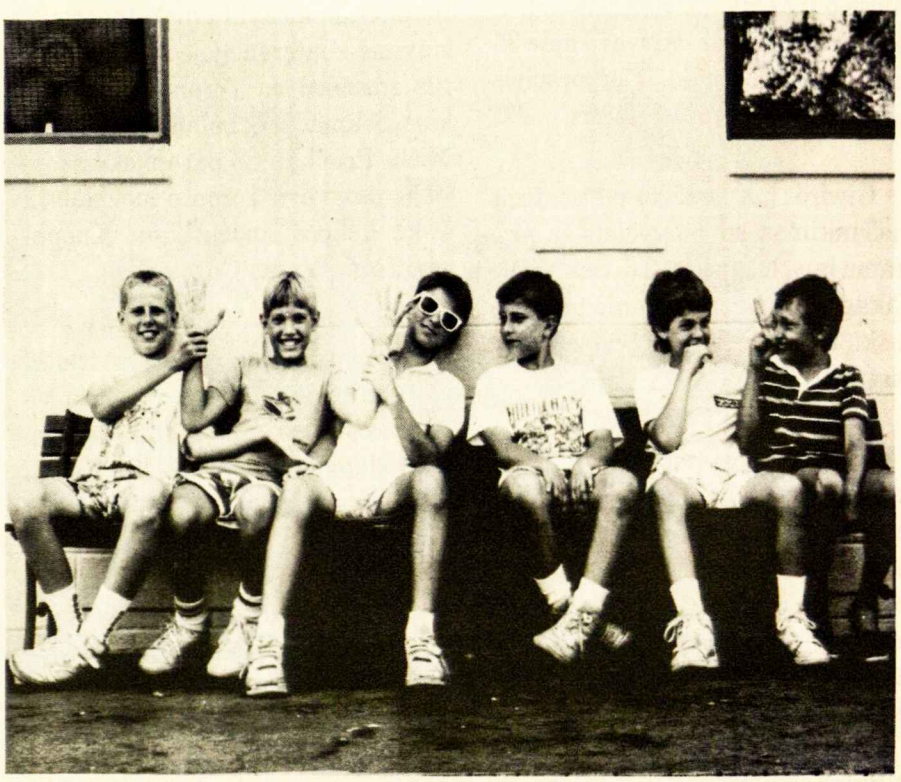

Būrys pereitos vasaros JAS stovyklos „didvyrių". Nuotr. Rimos Polikaitytės.

Vadas kun. Juozas Petraitis, MIC ir Ateitininkų Federacijos įgaliotinė Australijai Elena Varnienė.

Adelaidės (Australija) sendraugių skyriaus valdyba. Iš k. sėdi: Elena Varnienė, kun. Juozas Petraitis, MIC, Vingra Rupinskienė; stovi: Augustinas Kubilius, dr. Vita Bardauskaitė ir Vytautas Janulis.

• Adelaidės sendraugių valdybą sudaro: Augustinas Kubilius — pirmininkas, Vingra Rupinskienė — sekretorė, dr. Vita Bardauskaitė — iždininkė ir Vytautas Janulis — narys.

• Jaunųjų at-kų stovyklos vadovų kursai įvyko balandžio 27–28 d. Ateitininkų namuose Lemonte, IL. Dalyvavo gausus būrys moksleivių, kurie nori dirbti stovykloje, arba vadovauti jaunučių būreliams. Kursus organizavo JAS Centro valdyba, kurios pirmininkė yra Laima Šalčiuvienė.

• Ateitininkų namų, esančių Lemonte, IL, pavasarinis pokylis įvyko gegužės 26 d.

• Balandžio 8 d. Ateitininkų namuose buvo Gajos korporacijos susirinkimas, kuriame dalyvavo apie 35 nariai su šeimomis. Korporacijos pirm. yra dr. Domas Lapkus.

• Giedros korporacijos pavasarinis susirinkimas su pusryčiais ir programa buvo gegužės 12 d. Seklyčioje (Čikagoje). Pranešimą apie protesto laiškų rašymą valdžios žmonėms padarė Silvija Foti.

• Krištanavičiaus fondas, veikiantis Čikagoje, Jaunimo centre, paskyrė Vaclovo Gutausko premiją už nuopelnus Fondui dr. Vaclovui Šauliui, „Medicinos" žurnalo redaktoriui. Premija įteikta vakaronėje gegužės 11 d. Fondo pirmininkas yra dr. Robertas Vitas.

• Balandžio 20-22 d. „Ateities" red. D. Bindokienė buvo Toronte, Kanadoje, kur dalyvavo Kanados lituanistinių mokyklų mokytojų suvažiavime-konferencijoje ir turėjo progos susitikti su Toronto ateitininkais. Sekmadienį, balandžio 22 d., po Mišių Prisikėlimo parapijos bažnyčioje, dalyvavo Toronto moksleivių at-kų kuopos susirinkime. Kuopai vadovauja Vytas Čuplinskas.

• Leonardui Keruliui balandžio 20 d. Jaunimo centre buvo įteikta visuomenininko premija už įnašą, renkant duomenis ir ruošiant knygą apie „Ateitininkus, komunistų ir nacių kankinius". Premiją skyrė Pasaulio lietuvių katalikų bendrija (pirm. prof. dr. Juozas Meškauskas), mecenatas prel. Juozas Prunskis.

• Krikščioniškosios Kultūros fondo spaudos premija už 1989 metus paskirta žurnalui „Laiškai lietuviams" (vyr. redaktorius Juozas Vaišnys, SJ). Skyrimo komisiją sudarė dr. prof. Aldona Šlepetytė-Janečienė, dr. Judita Čuplinkskienė, kun. dr. Kęstutis Trimakas, Lilė Matukienė ir Juozas Polikaitis. Premija įteikta „L.L." metinėje šventėje balandžio 22 d. Jaunimo centre.

• Čikagos sendraugiai, susirinkę Ateitininkų namuose kovo 31 d., pasveikino ir pagerbė savo organizacijos narį Stasį Rauckiną, tą dieną sulaukusį 90 metų amžiaus. Apie S. Rauckino ateitininkiškojo ir asmeninio gyvenimo kelią kalbėjo dr. A. Damušis, dr. J. Meškauskas, J. Sakas, F. ir M. Mackevičiai ir kiti.

• Ateitininkų Taryba posėdžiavo balandžio 28 d. Ateitininkų namuose. Posėdį sušaukė Tarybos Prezidiumo pirm. Birutė Bublienė. Dalyvavo 17 asmenų, kurių tarpe V. Kliorys iš Klivlando ir dr. Vytautas Vygan-

tas iš Dallas, TX.

• Federacijos vadas J. Polikaitis, besilankydamas Paryžiuje Verbų sekmadienį, turėjo progos susitikti ir pasikalbėti su Lietuvos moksleivių at-kų sąjungos pirm. Vytautu Toleikiu ir Vilniaus studentų at-kų valdybos nariu Jonu Morkum. Apie susitikimą plačiau — „Federacijos vadas praneša" skyriuje.

• Vakaronė apie vėliausius įvykius Lietuvoje suruošta balandžio 20 d. Jaunimo centro kavinėje. Ruošė Čikagos sendraugiai. Vakaronėje kalbėjo prof. V. Skuodis, žurn. A. Juozapaitis, inž. D. Polikaitis ir M. Katilius-Boydstun.

• Telšių vyskupas Antanas Vaičius balandžio 25 d. lankėsi Čikagoje. Tą patį vakarą aukojo koncelebruotas šv. Mišias Švč. Marijos Mergelės Gimimo parapijos bažnyčioje Marquette Parke ir kalbėjo gausiai susirinkusiems Mišių dalyviams apie Lietuvos katalikų rūpesčius ir džiaugsmus. Kitą dieną Čikagos ir apylinkių at-kai turėjo progos susitikti ir pasikalbėti su vyskupu ir jį atlydėjusiu pranciškonu kun. Astijum Kungiu. Vysk. Vaičius yra ateitininkas iš jaunų dienų ir nuoširdžiai globoja Telšių vyskupijos ateitininkus.

• Balandžio 27–30 d. vysk. A. Vaičius ir kun. A. Kungys buvo nuvykę į Los Angeles. Aerodrome susirinkusių vardu svečius sveikino R. Kontrimienė, sendraugių at-kų pirmininkė. Beviešėdamas Los Angeles lietuvių kolonijoje, gerbiamasis svečias lankėsi lituanistinėje mokykloje, aukojo šv. Mišias Šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje ir susitiko su apylinkės ateitininkais dr. Zigmo Brinkio namuose.

• Vysk. Antanas Vaičius balandžio 25 d. Vašingtone susitiko su Baltųjų Rūmų atstovais ir JAV Katalikų Episkopato pareigūnais.

• Informacijos centras — „Lithuania Hotline" kasdien veikia Lemonte, IL, Lietuvių centre. Jame budi savanoriai talkininkai kasdien nuo 9 val. ryto iki 1 val. p.p. ir nuo 5 val. p.p. iki 10 val. vak. Informacijos centras teikia vėliausias žinias apie įvykius Lietuvoje, padeda pasiųsti telegramas ir laiškus valdžios žmonėms, informuoja ir kitataučius (pvz., televizijos, laikraščių reporterius) apie Lietuvos padėtį. Centre darbuojasi įvairių organizacijų atstovai.

Chicagos studentai ateitininkai susirinkimo metu.

• Visos JAV ir Kanados lietuvių kolonijos ruošiasi masinėms demonstracijoms Vašingtone birželio 1-2 d., ryšium su M. Gorbačiovo vizitu. Daug kur organizuojami autobusai į Vašingtoną. Demonstracijomis ypač entuziastiškai domisi mūsų jaunimas ir ruošiasi jose dalyvauti.

• Mūsų jaunimo akcijos iniciatyva balandžio 4 d. JAV sostinėje Vašingtone buvo suruoštos demonstracijos už Lietuvos laisvę ir spaudos konferencija. Demonstracijas ir konferenciją koordinavo Darius Sužiedėlis.

Balandžio 6 d. katalikų universiteto Vašingtone studentų savaitraštis „The Tower" išspausdino ilgą straipsnį apie demonstracijas, kuriose CUA studentų valdybos pirm. Pat Guėmiero perskaitė atsišaukimą. Jame tvirtai pabrėžta, kad JAV Katalikų universitetų ir kolegijų (iš viso 57) sąjunga jaučia ypatingą rūpestį įvykiais Lietuvoje, jaučia prielankumą Lietuvai, nes lietuvius ir juos riša katalikybė. Amerikiečiai katalikai studentai pasisako už Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, ir tvirtai rems visas lietuvių pastangas. Pereitą vasarą jie ėmėsi tokios pat akcijos dėl įvykių Kinijoje, kai Pekinge žiauriai buvo numalšintos kiniečių studentų demonstracijos. Atsišaukimo kopijos pasiųstos Lietuvos universitetui ir perskaitytas per Amerikos Balso programą.

Pažymėtina, kad į Lietuvos laisvės akciją Amerikos katalikų universitetų studentus paskatino įsijungti lietuviai studentai Vašingtono katalikų universitete: Kristina Vygantaitė ir Rimas Simonaitis. Kristina yra iš Dallas, TX, ateitininkė, o Rimas iš Hartfordo, CT. Tai geras pavyzdys, kaip pora žmonių gali išjudinti didelę ir labai svarbią kitataučių intelektualų grupę, pakreipdami jų energiją ir patyrimą Lietuvos naudai.

Los Angles sendraugių valdyba. Iš k.: Lilė Pupienė, Dalilė Polikaitienė, Almis Kuolas, Raimonda Kontrimienė — pirmininkė, Dalia Jasiukonienė ir Pranas Grušas.

• Poetas **Jonas Minelga** mirė Čikagoje balandžio 13 d., sulaukęs 75 m. amžiaus. Daugiausia kūrė vaikams, bet buvo žinomas ir humoristiniais eilėraščiais (slapyvardis — Jonas Aluona). Jo eilėraščiai vaikams buvo spausdinami *Eglutėje* ir ypač *Draugo* vaikų skyriuje „Tėvynės žvaigždutėje" (red. Juozas Plačas). J. Minelga išleidęs tris eilėraščių knygas: *Labas rytas, vovere, Kiškio pyragai, Žiogas muzikantas.* Jo poezija vaikams pasižymi sklandžiu eiliavimu, minties aiškumu ir žaismingumu. Balandžio 25 d. „Tėvynės žvaigždutėje" išspausdintas jo paskutinis eilėraštis, skirtas atsisveikinimui su mažaisiais skaitytojais, pavadintas „Sudiev". Jo pirmasis posmelis taip skamba:

Sudiev, mažasis mano broli!
Tave mylėjau — pats žinai,
Kai nešė mus į žydrą tolį
Auksinės pasakos sparnai.

Poetė **Gražina Tulauskaitė-Babrauskienė** mirė balandžio 9 d., sulaukusi 81 m. amžiaus. Ji buvo ateitininkė, šatrijietė, pradėjusi reikštis poezijoje dar Lietuvoje, kur išleisti pirmieji jos poezijos rinkiniai: *Paklydę žodžiai* (1934 m.) ir *Vėjo smuikas* (1944). Išeivijoje išleistos knygos yra *Po svetimu dangum* (1951) ir *Rugsėjo žvaigždės* (1957). Paskutiniais gyvenimo metais G. Tulauskaitė jau nebekūrė. Štai jos eilėraštis „Žvaigždės beieškant" iš rinkinio *Rugsėjo žvaigždės.* Tikimės, kad ji Anapus žvaigždynų rado tai, ko ieškojo...

Aš pamečiau gyvenimą,
Ieškodama žvaigždės.
Kelio jau nepamenu,
Ir negirdžiu širdies.

Surinkt, sudėt negalima
Pabirusių dienų...
Į savo žvaigždę tolimą
Apgraibomis einu.

• Moksleivių at-kų Centro valdyba leidžia aplinkraštį „Kas yra kas", kuris siuntinėjamas ne tik kuopoms, bet ir atskiriems nariams. Aplinkraščio redaktorius yra Gytis Liulevičius. Numatoma išleisti kartą per mėnesį. Aplinkraščio adresas: 7430 South Maplewood Ave., Chicago, IL 60629-2036. Pirmasis numeris — balandžio mėn. — buvo atsiųstas ir „Ateities" redakcijai. Jame daugiausia supažindinama su Centro valdybos nariais ir numatomos ateities veiklos gairės.

• Besibaigiant veiklos metams, daugelis, ypač moksleivių, at-kų kuopų leidžia vietinius laikraštėlius. „Ateities" redakcija nuoširdžiai prašo ir ragina po vieną laikraštėlio kopiją mums atsiųsti, kad galėtume pasidžiaugti jūsų kūryba ir paminėti jūsų pastangas žurnale.

LITUANISTIKOS SEMINARAS

Pasikalbėjimas su Lituanistikos seminaro valdybos nariais.

Kas vasarą dvi savaites vyksta lietuvių kalbos ir kultūros kursai — seminaras. Deja, paskutiniu metu seminaristų skaičius mažėja. Šis pasikalbėjimas su Laima Sidryte-Aleksiene ir Vainiu Aleksa supažindins „Ateities" skaitytojus su seminaro tikslu, progama ir nauda.

Kas yra Lituanistikos seminaras, kas jį ruošia?

LAIMA: Seminaras susideda iš intensyvių lietuvių kalbos ir kultūros kursų, dėstomų Amerikos ir Kanados lietuvių profesorių. Seminaristai klauso paskaitų, ruošia pamokas, skaito knygas, rašo temas. Kursai yra įdomūs. Jie reikalauja nemažai pastangų, bet dėl to ir daug duoda.

VAINIS: Seminaras yra puikus alternatyvas lietuviams studentams, kurie nelabai domisi mūsų vasarų kultūrine veikla — vasaros stovyklomis. Latviai, pavyzdžiui, siūlo net šešių savaičių vasaros kursus. Jeigu kuris lietuvis studentas negali ar nenori dalyvauti stovykloje, gali pasisemti lietuvių kultūros ir kalbos seminare.

LAIMA: Seminaro valdyba nereikalauja, kad dalyvis priklausytų ateitininkams, skautams ar kuriai kitai lietuviškai organizacijai. Kursai ruošiami nuo 1974 m. ir juose dalyvauja organizuotas ir neorganizuotas jaunimas. Seminaristai turi progos susidraugauti su lietuviais, su kuriais nesusitiktų stovykloje.

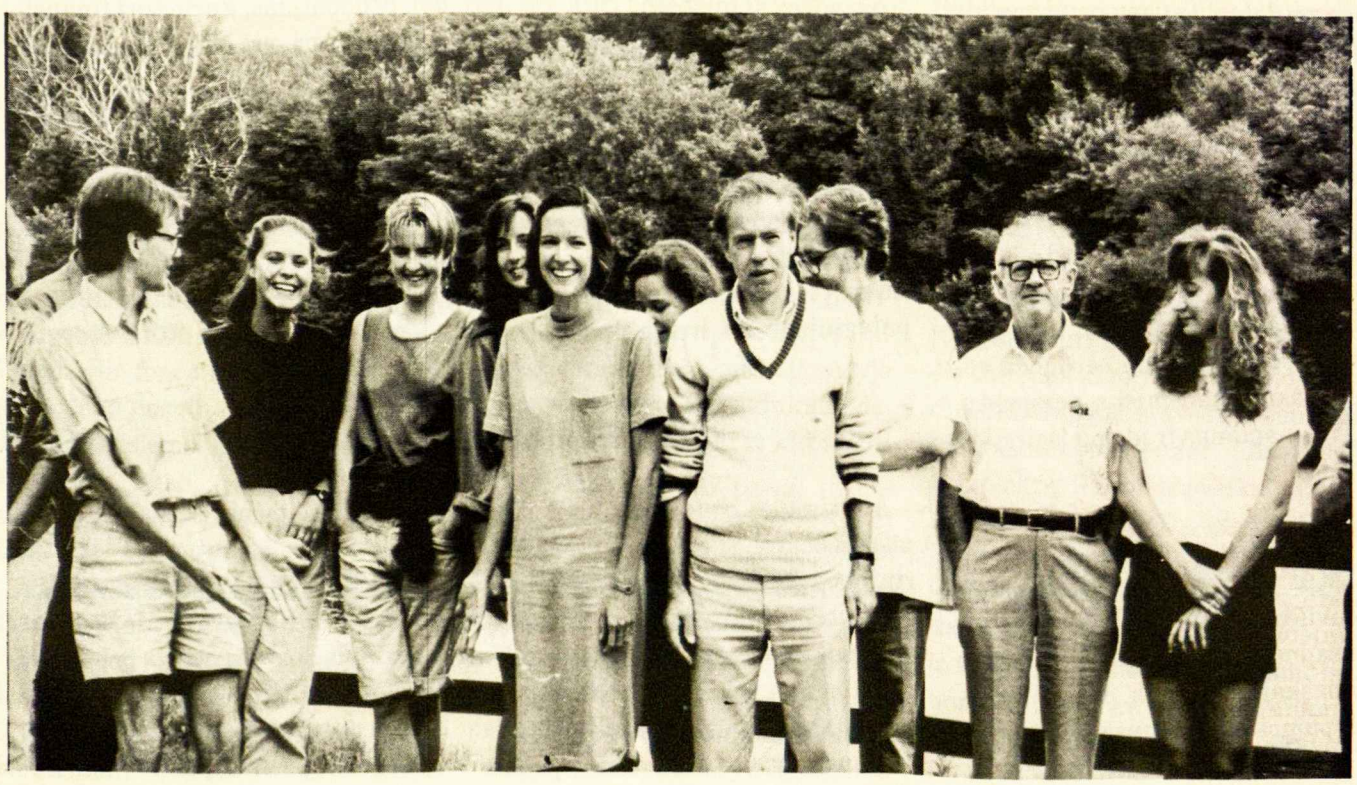

Dalis 1989 m. Lituanistikos seminaro dalyvių.

Kuo pasižymi seminaras; kodėl verta jį lankyti?

VAINIS: Beveik visi lektoriai yra profesoriai Šiaurės Amerikos universitetuose. Per metus jie dėsto skirtingus dalykus, bet vasarą sujungia savo mokslinį patyrimą su meile Lietuvai. Seminaras suteikia retą galimybę klausytis paskaitų apie lietuvių kultūrą ir kalbą iš profesionalų.

LAIMA: Seminare susidaro ypatinga nuotaika. Visi giliai myli Lietuvą ir nuoširdžiai nori kuo daugiau išmokti. Visi padeda vienas kitam. Tuo būdu giliau susipažįsti su žmonėmis, draugystės stiprėja ne nuo pramogavimo, bet nuo prasmingų temų svarstymo kartu.

Dar viena priežastis dalyvauti seminare yra, kad tai geras pasiruošimas važiavimui į Lietuvą. Seminare tobulinama lietuvių kalba, giliau susipažįstama su Lietuvos istorija ir geografija. Nuvažiavęs į Lietuvą, studentas gali laisviau bendrauti ir net geriau suprasti dabartinius įvykius.

Kodėl verta lankyti Lituanistikos seminarą dabar, kai galima nuvažiuoti į Lietuvos universitetą arba vasaros kursus?

VAINIS: Dėl dviejų priežasčių: pirma, ne visi gali nuvažiuoti į Lietuvą dėl pinigų ar laiko stokos. Daug studentų vasaros metu dirba arba ir mokosi. Dviejų savaičių seminaras yra praktiškas, prasmingas ir malonus. Antra, profesoriai čia perduoda vakarietišką, akademišką perspektyvą. Yra naudinga ir įdomu išgirsti jų mintis.

Kokia tvarka yra seminare?

LAIMA: Svarbiausia taisyklė yra lietuviškai kalbėti, galvoti, rašyti ir net sapnuoti. Seminaristas išklauso 4-6 paskaitas į dieną. Vakare užsiima pamokų ruošimu, vienas, arba su kitais drauge. Profesoriai prieinami klausimams arba pabendravimui. Aš norėčiau pabrėžti, kad turbūt negali būti kitos vietos, kur tiek daug galima išmokti per tokį trumpą laiką. Nesijauti, kad vienas su sunkiu kursu kovoji: visi padeda viens kitam. Įsijungi į bendrą savęs lavinimo dvasią. Nesijauti, kad kas verčia mokytis, arba, kad tai yra kokia pareiga. Tas gyvenimas, kalbėjimas ir sapnavimas lietuviškai kažkaip savaime išsivysto.

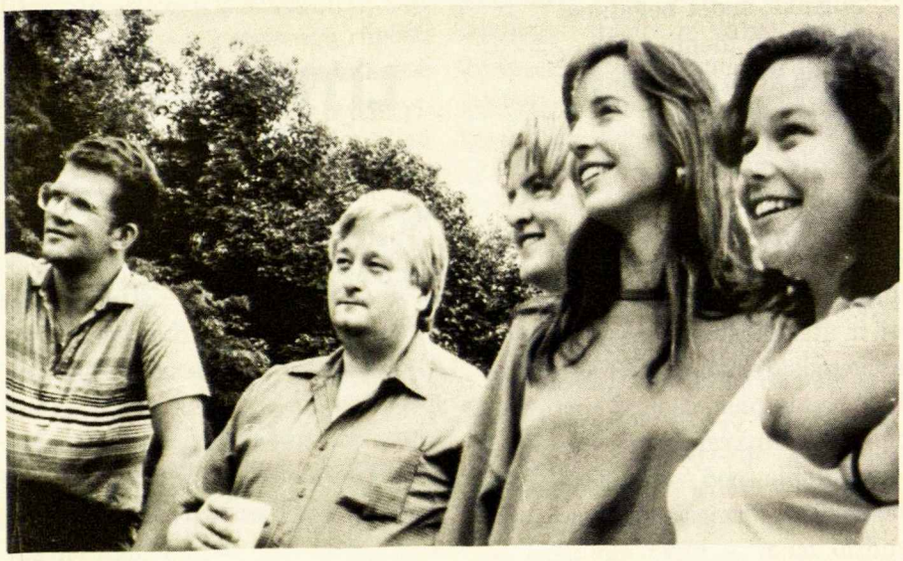

E. Macijauskas, M. Drunga, K. Gruodytė, D. Kalendraitė ir M. Palubinskaitė 1989 m. Lituanistikos seminaro metu.

Kokios temos — kursai dėstomi?

VAINIS: Kiekvienas seminaristas lanko bent du lietuvių kalbos kursus, pagal savo pajėgumo lygį. Taip pat siūloma istorija, literatūra, kultūros istorija, pasižymėjusių šių laikų rašytojų, moterų ir vyrų kultūros palyginimai čia ir Lietuvoje.

Ar būtinai reikia gerai kalbėti lietuviškai?

LAIMA: Valdyba prašo, kad seminaristai būtų baigę gimnaziją ir bent kiek galėtų susikalbėti lietuviškai.

* * *

Lituanistikos seminaras vyks rugpjūčio 5–19 d. Plano, Illinois (maždaug 2 val. kelio nuo Čikagos). Už maistą ir nakvynę reikia mokėti 320 dol. Studentams, kurie turi finansinių sunkumą, yra siūlomos stipendijos. Norintieji užsiregistruoti ar gauti daugiau informacijų, prašomi kreiptis į Vidą Kuprytę, 1806 S. 49th Court, Cicero, IL 60650, tel. 1-708-863-0935 arba Laimą Sidrytę-Aleksienę, 1409 W. Lexington, #2, Chicago, IL 60607, tel. 1-312-733-1981.

Rūta Sidrytė

Ateitininkų studijų dienos

Ateitininkų Studijų dienose šiais metais pažvelgsime į savo ateitį. Turiningos programos metu pažvelgsime į ateitininkų veidą: kokia veikla Amerikoje, kokia veikla ateityje, padėtis Lietuvoje, į krikščionišką atsinaujinimą. Raginame visus ateitininkus atvykti į šią vasaros pabaigos šventę. Bus progos pabendrauti, pasiklausyti įdomių paskaitų, diskutuoti įvairias, savaitgalyje iškeltas temas. Savaitgalis vyks rugp. 31 — rugsėjo 3 d. Dainavoje. Mažiesiems dalyviams bus rūpestinga priežiūra. Jei stovyklavietėje pritrūktų nakvynių, rengėjai paruoš viešbučių sąrašą. Iki pasimatymo!

Organizatoriai

MŪSŲ VEIKLA

Ir lipniūniečiai tebeveikia

Nors ir puikiai pasisekė šių metų „Ponckų" balius, kuopos veikla neužsibaigė šiuo įvykiu. Kovo mėnesį įvyko susirinkimas Norvilų namuose, kuriame Federacijos vadas Juozas Polikaitis skaitė paskaitą apie dabartinės Lietuvos padėtį. O po paskaitos visi gavo progą smegenis pamankštinti, žaisdami žaidimą „koks prots".

Kuopos veiklos įvykiai nesiribojo vien tik susirinkimais. Šiais metais lipniūniečiai dalyvavo keliose demonstracijose Čikagos miesto centre. Taip pat, gan didelis būrys narių dalyvavo Jaunimo Sąjungos suruoštoje kelionėje į Vašingtoną, kuri įvyko kovo mėnesį.

Veiklos metai eina į pabaigą, bet dar yra numatyti keli darbo susirinkimai, paruošiant laikraštėlį ir, žinoma, viską apvainikuojanti kuopos šventė.

Gita Gilvydytė

Ateitininkų fondas

Prieš trejetą metų Ateitininkų Šalpos fondo, atgaivinto 1949 metais, veikla buvo praplėsta. Naujasis, šalpai ir veiklai skirtas fondas buvo pavadintas Ateitininkų Federacijos Fondu. Šio fondo kapitalas pamažu auga dėka dosnių aukotojų. Esame dėkingi visiems geraširdžiams už kiekvieną auką. Šį kartą norime suminėti pačius stambiausius aukotojus:

30,000 dol. aukojo dr. Albina Prunskienė;

5,000 dol. — Adam ir Stella Valauskis;

1,500 dol. — Ričardas ir Raimonda Kontrimai;

po 1,000 dol. — Justinas ir Janina Lieponiai, dr. Adolfas ir Jadvyga Damušiai, Jonas ir Aldona Cingos, Kazys Pabedinskas, Juozas ir Irena Polikaičiai, Petras Mikalauskas, kun. Vytautas Pikturna, Čikagos ASS skyrius per dr. A. Juozevičienę, dr. Petras Kisielius;

po 500 dol. — Juozas Mika, Pranas Nenorta, Steponas Karvelis;

po 300 dol. — dr. Kazimieras ir Aldona Rimkai, Ignas Lapšys;

250 dol. — Juozas ir Izabelė Laučkos;

200 dol. — dr. Justinas ir Regina Pikūnai;

105 dol. — dr. Stasys Urba (a.a.);

po 100 dol. — inž. Juozas Arštikys (a.a.), dr. Vincas ir Aldona Šmulkščiai, Marija Polteraitienė, Petras ir E. Brizgiai, Antanas ir Dalilė Polikaičiai, Pranas ir Marytė Grušai, Antanas Balčytis;

50 dol. — Andrew ir Mary Vaitkus.

Kviečiame ir raginame visus ateitininkus įsijungti į Ateitininkų Federacijos Fondą savo auka. Laukiame teigiamo atsiliepimo iš jaunųjų sendraugių — profesionalų. Mums ateitininkija davė labai daug. Dabar laikas atsidėkoti ateitininkijai savo finansine parama. Ateitininkų Federacijos Fondo adresas yra 12507 S. McVickers Str., Palos Heights, IL 60463. Čekius rašyti Lithuanian Catholic Federation ATEITIS, Inc.

ATEITININKŲ TARYBOS POSĖDIS

Ateitininkų Taryba posėdžiavo balandžio 28 d. Ateitininkų namuose. Posėdį sušaukė Tarybos Prezidiumo pirmininkė, Birutė Bublienė iš Detroit, MI, kuri posėdžiui ir vadovavo. Posėdyje dalyvavo ir kai kurias diskusijas pravedė kiti Prezidiumo nariai: dr. Vytautas Vygantas iš Dallas, TX, kalbėjęs apie dabartinius Tarybos uždavinius ir projektus, ir Jadvyga Damušienė iš Lockport, IL, kuri priminė, kad kai kuriais atžvilgiais pradėjome nutolti nuo Ateitininkų Federacijos — reikia į tai kreipti atitinkamą dėmesį. Posėdyje taip pat dalyvavo Ateitininkų Federacijos valdybos nariai ir kai kurių Sąjungų atstovai.

Posėdyje džiaugėmės, kad kitame kambaryje vyko JAS jaunučių vadovų paruošimo kursai. Pagal JAS CV pirmininkę Laimą Šalčiuvienę, kursai gražiai pasisekė, 25 jaunuoliai yra pasiryžę atsakomingai ir linksmai globoti mūsų jauniausius ateitininkus vasaros stovykloje. Buvo peržvelgta ir kitų ateitininkų vasaros stovyklų darbotvarkės, baigiant Studijų dienomis Dainavoje per ilgąjį savaitgalį (rugp. 31 — rugsėjo 3 d.)

Prezidiumo pirmininkė Birutė Bublienė buvo gavusi ilgesnį pranešimą iš Arvydo Žygo, Ateitininkų Federacijos pirmininko Lietuvoje.

Dr. Žygas išsamiai apibūdino ateitininkų veiklą Lietuvoje, net atsiųsdamas kai kurių ateitininkų kursų ir suvažiavimų dienotvarkes, kad Tarybos nariai geriau galėtų suprasti, kurias temas gvildena ir kokius rūpesčius turi Lietuvos ateitininkai. Jis taip pat konkrečiai pasakė, kurios literatūros Lietuvos ateitininkai labiausiai pasigenda: „Ateities" komplektų, filosofinių veikalų lietuvių ir anglų kalba ir pan. Truputį gaila girdėti, kad šiuo metu Lietuvoje ne daug kas gauna mūsų „Ateities" žurnalą, o jei gauna, kooptuoja savo privačiom bibliotekom, bet nesidalina su kitais ateitininkais. Šiuo metu negalvojama Lietuvoje leisti „Ateities" žurnalo, bet redaktorė Danutė Bindokienė (kuri

dalyvavo posėdyje) yra pasiryžusi spausdinti kiek galima daugiau iš Lietuvos gautų straipsnių čia leidžiamam „Ateities" žurnale.

Dr. V. Vygantas ir J. Damušienė padėjo posėdžio dalyviams grįžti prie pagrindinių Tarybos uždavinių — padėti ateitininkams išugdyti įdėjinį ir veiksminį modelį. Buvome raginami netapti praeitininkais — turime ieškoti turinio ir krypties, kuria visi ateitininkai turi stengtis eiti. Šiuo metu turime rūpintis ne tiek statutinę savo problematiką spręsti, bet dar labiau veiklos gairių dešimtmečiu.

Taryboje buvome pasiskirstę į įvairias grupes — vieni rūpinsis mobilizuoti neaktyvius ateitininkus (pvz. JAV rytų pakraštyje), kiti susisieks su ateitininkų vienetais įvairiuose miestuose ištirti galimybes įvesti novenas ar maldų intencijas už Lietuvą amerikiečių parapijose. Galvojama turėti periodinių žinių į lietuvių ateitininkiškus skyrius ir ištirti galimybes dėti pranešimus, skelbimėlius amerikiečių laikraščiuose. Tarybos nariai užsiangažavo rinkti straipsnius, kurie gvildena įvairias ateitininkiškas ir katalikiškas temas — lengviau tokius rinkinius surinkti ir daugiau kam išdalinti Lietuvoje, negu pilnus „Ateities" komplektus.

Dr. Vygantas mums priminė, kad Lietuvoje vyksta epochinis įvykis. Mes, ateitininkai, idėjiškai kuo nors galime ir turime prisidėti. Birutė Bublienė ir Federacijos vadas Juozas Polikaitis asmeniškai sutiko veikliuosius Lietuvos ateitininkus Lietuvos ateitininkų suvažiavime 1989 m. lapkričio mėn. Mes kiti turime stebėti, padėti ir melstis iš toliau, gal ir kartais asmeniškai nesuprantant visos situacijos, bet per nuolatinį ryšį su Lietuvos ateitininkais, tikimės visi kartu sekti savo ateitininkišką viziją. Šis Ateitininkų Tarybos posėdis buvo motyvuojantis. Kitas posėdis vyks Ateitininkų Studijų dienų savaitgalį, penkt. rugp. 31 d. po pietų.

R. Kubiliūtė

Jaunučių ateitininkų veikla Toronte

Toronto Stasio Šalkauskio kuopos jaunučiai veiklos metus pradėjo 1989 m. spalio mėnesį bendromis šv. Mišiomis Lietuvos kankinių parapijoje, Mississaugoje. Po Mišių buvo suruošta agapė, kurioje taip pat dalyvavo sendraugiai, moksleiviai ir studentai. Susirinko apie 70 ateitininkų. Norėdami pasigėrėti ta gražia rudens popiete, studentai suorganizavo iškylą į High Park ir uždavė vaikams įdomų ieškinį, tačiau mažai jaunučių tegalėjo dalyvauti.

Tolimesne jaunučių veikla rūpinosi globėjos Ramūnė Jonaitienė ir Gabija Petrauskienė. Joms su darbeliais talkino Birutė Staskevičiūtė-Barakauskienė ir Nijolė Tamulaitienė. Susirinkimai įvykdavo kas antrą sekmadienį Prisikėlimo parapijos patalpose po 10:15 v. pamaldų. Užkandį vaikams parūpindavo jaunučių mamos, kurias organizavo Jūra Bušinskienė.

Jaunučių iš viso buvo šešiolika, kurie pagal amžių buvo suskirstyti į dvi grupes. Nuo 8 iki 11 m. amžiaus vaikus Gabija Petrauskienė ruošė įžodžiui, supažindindama juos su pagrindine medžiaga įžodio egzaminams. Šešerių ir septynerių metų vaikams Ramūnė Jonaitienė aiškino ženklus ir simbolius, Ateitininkų principus, Lietuvos himną ir kitas progoms pritaikytas temas.

Gruodžio mėnesio pradžioje buvo suorganizuota išvyka į kalėdinį magikos spektaklį (kurį ruošė Etobicoke miesto gaisrininkai ligoninei šelpti), o paskutinį sekmadienį prieš Kalėdas Prisikėlimo parapijos salėje jaunučiai pardavinėjo mamyčių suneštus pyragaičius. Po išpardavimo, vaikai susirinko kartu švęsti Jėzaus gimtadienį, pasivaišindami ta proga užsakytu tortu ir vieni kitiems dovanodami pačių pagamintas kalėdines korteles.

Po Naujų Metų susirinkimai vėl vyko įprasta tvarka. Kovo mėnesį ypatingai aktualus buvo Gabijos Petrauskienės pranešimas apie Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimą kovo 11 d. Ji pati dalyvavo toje Seimo sesijoje ir stebėjo tuolaikinius įvykius Lietuvoje, praleidusi ten beveik mėnesį.

Toronto jaunučių at-kų grupė su globėjomis (iš k.) Ramūne Jonaitiene ir Gabija Petrauskiene.

Prieš Velykas jaunučiai dalyvavo kiaušinių marginimo pamokoje, kurią pravedė Tautodailės Instituto Toronto skyriaus narės Prisikėlimo parapijos salėje.

Po Velykų pradėta dar smarkiau ruoštis įžodžiui ir metų užbaigimo šventei, kuri neįvyks Hamiltone, kaip anskčiau buvo numatyta, bet Toronte, birželio 16 d., Immaculata seselių patalpose. Ta proga paruoštieji jaunučiai duos įžodį; planuojama taip pat vaikų programėlė ir darbelių paroda. Visi kviečiami dalyvauti!

Ramūnė Sakalaitė-Jonaitienė

Los Angeles ateitininkų veikla 1989–90 metais

1989 m. vasaros stovykla

Savaitės ilgumo stovykla įvyko rugpjūčio mėnesį prie Santa Barbaros miesto. Sendraugių finansinės pagalbos dėka, ateitininkiškas jaunimas vėl stovyklavo gražioje Casa de Maria sodyboje, kur galėjo džiaugtis sporto aikštėse, baseine, iškylauti kalnuose ir pajūryje.

Stovykla liks atmintina, nes atvyko nepaprasti svečiai ir mus paveikė nepaprasti įvykiai. Vienai dienai atvyko poetas Bernardas Braždžionis. Jis papasakojo apie savo kūrybą, rodė video filmą iš kelionės į Lietuvą ir autografavo knygas. Antras svečias buvo kun. Alfonsas Svarinskas, kuris laikė šv. Mišias ir kartu papietavo. Kasdien buvo perkami laikraščiai, sekamos žinios iš Lietuvos ir piešiami plakatai. Rugpjūčio mėn. 23 d. buvo demonstruojama Santa Barbaros mieste. Visos trys televizijos stotys filmavo ir darė pasikalbėjimus su stovyklautojais.

Dailės paroda

Spalio mėnesį sendraugiai suruošė dail. Danguolės Stončiūtės-Kuolienės grafikos darbų parodą. Daug sielos ir darbo įdėjo Dalilė ir Antanas Polikaičiai, Irena ir Julius Raulinaičiai bei kiti valdybos nariai.

Prieškalėdinis susikaupimas

Paskutinį sekmadienį prieš Kalėdas ateitininkiškoji šeima susirinko dr. Zigmo Brinkio namuose susikaupti ir pasiruošti Kristaus Gimimo šventei. Programą atliko Kun. Stasio Ylos kuopos moksleiviai ir jaunučiai, paruošti Marytės Sandanavičiūtės-Newsom, o visi dalyviai prisidėjo prie giedojimo.

Vasario mėnesio viešnios

Šį mėnesį ateitininkai vėl rinkosi pas dr. Brinkį, be kurio globos vargiai ar būtų tokia puiki šeimyninė nuotaika ateitininkų renginiuose. Ateitininkų Tarybos pirmininkė Birutė Bublienė iš Detroito padarė pranešimą ir parodė skaidrių iš Lietuvoje įvykusio Ateitininkų suvažiavimo. Antroji viešnia buvo Nijolė Sadūnaitė. Visi džiaugėsi jos nuoširdumu, stebėjosi jos drąsa ir pajuto, kad ji tikrai buvo Dievo globoje.

Šelmos šventė

Balandžio mėnesio 22 d. su vėliavomis ateitininkai rinkosi Šv. Kazimiero parapijoje metinei šventei. Po sumos bažnyčioje aštuoni moksleiviai davė ateitininko įžodį. Salėje pasivaišinus ir pasisvečiavus, prasidėjo šventės programa. Šventės prelegentas buvo kunigas Ričardas Repšys. Jo patirtis ir pasakytos mintys su įdomiais palyginimais sudomino visus. Po paskaitos Marytė Newsom supažindino visus su įžodį davusiais moksleiviais. Trys iš jų, Tanya Barauskaitė, Andrius Pupius ir Aras Mattis, perskaitė savo referatus. Kiti įžodininkai buvo Danutė Jasiukonytė, Daina Žemaitaitytė, Vėjas Skripkus, Romas Kudirka ir Vaida Kiškytė. Tanya Barauskaitė padėkojo globėjai Marytei Newsom už jos pasiaukojimą, dirbant su kandidatais.

Meninės dalies pradžiai jaunučiai Aleksas Newsom, Saulius Žemaitaitis, Aušra Venskutė ir Austė Kuolaitė, paruošti D. Kuolienės, padeklamavo velykinį eilėraštį. Toliau Birutė Sinkevičiutė ir Arturas Medonis su visu ateitininkišku jaunimu atliko velykinių papročių, dainų ir šokių pynę, įtraukdami ir visus dalyvius. Originali programa pradžiu-

At-kų Tarybos prezidiumo pirm. Birutė Bublienė, besisvečiuodama pas Los Angeles ateitininkus šį pavasarį, susitiko su Danguole ir Almiu Kuolais bei jų šeima.

gino visus, ypač antrus metukus einačias Ingutę Newson ir Brianą Šilkaitytę. Programą puikiai užbaigė studentai ateitininkai su vaizdeliu „Kelionė į Lietuvą".

Šventės programa, kuriai vadovavo Almis Kuolas, buvo užbaigta Lietuvos himnu.

Valdyba ir ateities planai

Sendraugių valdybą, kuri buvo išrinkta metinio susirinkimo metu, sudaro pirm. Raimonda Kontrimienė, Pranas Grušas, Dalia Jasiukonienė, Almis Kuolas, Dalilė Polikaitienė, Lilė Pupienė ir Julius Raulinaitis.

Šįmetinė moksleivių ir jaunučių ateitininkų stovykla įvyks rugpjūčio mėn. 19–26 d. Santa Barbaroje. Kviečiami stovyklautojai ir iš toliau.

Danguolė Kuolienė

Nijolė Sadūnaitė moksleivių susirinkime

Kovo 3 d. Nijolė Sadūnaitė atvyko į Detroitą. Ji kalbėjo lituanistinėje mokykloje mokiniams. Vėliau atėjo į moksleivių ateitininkų susirinkimą.

Įsivaizdavau, kad ji bus šalta arba pikta, tiek daug išgyvenusi. Bet, kai pradėjo mums kalbėti, pamačiau, kad ji turbūt yra viena šnekiausių ir linksmiausių žmonių pasaulyje. Mes visi klausinėjome apie jos išgyvenimus Sibire ir kitus gyvenimo vargus.

Ji sakė, kad nejaučia neapykantos rusams, kurie ją kalino, tik prašo Dievo, kad juos sušvelnintų. Maniau, kad galbūt jai bus sunku pasakoti savo prisiminimus, bet ji mielai į mūsų klausimus atsakinėjo. Kiekvieną kartą atsakydavo su šypsena ir jos linksma nuotaika man paliko didelį įspūdį.

Po susitikimo su Nijole Sadūnaite aš galvojau, kad tai tikras stebuklas, jog žmogus tiek išgyvenęs, gali mielai ir nuoširdžiai su žmonėmis kalbėtis, šypsotis. N. Sadūnaitė mums tikrai pavyzdys, kur reikia ieškoti gyvenimo prasmės. Mes džiaugiamės, kad ji atsilankė į moksleivių susirinkimą. Ji pati yra ateitininkė ir mes tuo labai didžiuojamės.

Liana Janušytė

Pas Detroito jaunučius

Detroito jaunučių ateitininkų susirinkimas įvyko kovo 31 d. mes marginom kiaušinius. Mums padėjo p. Lapšys. Sušildėm vašką ir pieštuke įdurtą adatą naudojom piešti su vašku ant kiaušinių visokius raštus. Po to Liana Janušytė ir Danutė Rugieniūtė pravedė žaidimus. Mes turėjome lenktynes, Mums buvo smagu.

Audra Lapšytė

Pas Čikagos studentus ateitininkus

Čikagos studentai at-kai kovo mėn. buvo susirinkę net tris kartus. Susirinkimai paprastai vyksta pas Marių Katilių-Boydstun.

Kovo 3 d. turėjome pramoginį susirinkimą, o taip pat ruošėmės ir Jaunimo Mišioms. Patys paruošėme vaišes ir smagiai pasivaišinome, o paskui žiūrėjome filmą iš Lietuvos „Velnio nuotaką".

Kitą savaitę — kovo 10 d. — Švč. Mergelės Marijos Gimimo parapijos bažnyčioje įvyko Jaunimo Mišios už Lietuvą. Koncelebravo 4 kunigai, giedojo Dariaus Polikaičio paruoštas vyrų kvartetas. Taip pat buvo pranešta, kad reikia skambinti JAV prezidentui ir prašyti Lietuvai pripažinimo. Kitą dieną — kovo 11 — buvo paskelbta Lietuvos nepriklausomybė!

Vėl susirinkome lietingą kovo 31 d. Buvo planuojama susikaupimo diena, svarstėme planus Velykų šokiams, kurie turėjo būti balandžio 15 d. Jaunimo centro salėje. Susirinkimuose aktyviai dalyvauja 12-15 studentų.

Velykų šokiai įvyko balandžio 15 ir praėjo labai sėkmingai. Prieš tai susirinkę studentai papuošė salę. Dalyvavo nemažai jaunimo, kuris linksminosi prie „Aido" orkestro muzikos.

Lidija Bilutė

Daumanto-Dielininkaičio jaunučių kuopoje

Priešvelykinis kuopos susirinkimas įvyko balandžio 1 d. Pradėjome bendra malda. Žvakes prieš maldą uždegė kuopos nariai. Visi giedojome bažnytines giesmes. Seselė Margarita pravedė diskusijas apie gavėnią ir Velykas. Tada visi išsiskirstė į būrelius. Mergaitės su dr. Lina Tharp ir dr. Irena Jurjoniene dekoravo saldainiinius kiaušinius, o berniukai su seselėmis Margarita ir Loreta dirbo vaškinius margučius. Užbaigę darbelius vėl susirinkome visi kartu. Susirinkimo pabaigoje sukalbėjome „Tėve mūsų" ir „Sveika Marija". Po to buvo vaišės.

Aidė Užgirytė

Būrelis Detroito jaunučių kuopos narių. Iš k.: Alexa Rukštelytė, Nida Lapšytė, globėja Nijolė Lapšienė, Viktorija Crots, Nika Grigaitytė ir Lina Sirgėdaitė. Nuotr. Audros Lapšytės.

Varpų aidai Lietuvoje pažadino ateitininkus Adelaidėje

Jau eilė metų ateitininkai sendraugiai Adelaidėje apsiribodavo suruošdami kartą metuose literatūros vakarą ar popietę, sukviesdami jaunuosius talentus į talentų vakarą, dalyvaudami tautinių ar religinių švenčių eisenose su savo skyriaus vėliava, na ir paruošdami vieną kitą radijo valandą, skirtą lietuviams Adelaidėje.

Tačiau, metams vis riedant, veikimo žingsniai lėtėjo, nes ir „klumpės" ant ateitininko kojų vis darėsi sunkesnės, o jaunuose tie idėjiniai „skiepai" neprigydavo. Gal ir dėl to, kad ateitininkai tėvai daugiausia buvo apsikrovę įvairiausiomis pareigomis religiniuose ar tautiniuose baruose, palikdami jaunuosius neprivestus prie ateitininkiško idealo.

Nepadėjo ir svetima aplinka, prie kurios prisiglaudė naujieji ateiviai: reikėjo kurtis, mokytis anglų kalbos, taikytis prie daug šiltesnio klimato, skirtingų papročių. Tų aplinkybių gaubiama, dalis jaunimo ir pasuko eiti „kengūrų pėdomis" — suaustralėti. Žinoma, išimčių buvo: kai kuriems lietuviams pavyko išauginti labai susipratusių ir talentingų lietuvių jaunuolių.

Dabar, kai komunistinė tironija rytuose bankrutavo ir vėl sugaudė varpų aidai Lietuvos šventovėse, jie pažadino ir ateitininkus sendraugius Adelaidėje jungtis su atgimstančiais ateitininkais Lietuvoje bendriems ateities siekiams.

Ateitininkų sendraugių ilgametis pirmininkas Adelaidėje Augustinas Kubilius sušaukė valdybos narius posėdžiui 1990.3.7, pakviesdamas ir Federacijos paskirtą įgaliotinę Australijai Eleną Varnienę, kuri pakeitė tas pareigas ėjusį a.a. Juozą Stepaną. Į posėdžius taip pat visuomet yra kviečiamas At-kų dvasios vadas, Šv. Kazimiero parapijos klebonas, kun. Juozas Petraitis, M.I.C. At-kų Sendraugių valdybą Adelaidėje sudaro: Augustinas Kubilius — pirmininkas, Vingra Rupinskienė — sekretorė, dr. Vita Bardauskaitė — iždininkė ir Vytautas Janulis — valdybos narys.

Šis ypatingas posėdis buvo labai darbingas. Pirmininkui pristačius naują At-kų Federacijos įgaliotinę Australijai — Eleną Varnienę, visi turėjo pasiūlymų ir planų — mūsų ateities veiklai pagyvinti. Išryškėjo reikalas ruošti plačiai apimančią Agapę, į kurią bus kviečiami visi, esami ir „prapuolusieji" ateitininkai Adelaidėje. Ateities siekiai, be abejo, reikalaus daug bendro dėmesio Lietuvai visuose frontuose, visais turimais talentais, sugebėjimais ir malda.

Posėdžiui pasibaigus, visi nuėjo bendram susikaupimui ir padėkai prie švento Kazimiero altoriaus.

Sugrįžus buvo pagerbta valdybos sekretorė Vingra Rupinskienė. Jos jubiliejinį gimtadienį prisimenant, buvo įteiktas Lietuvos 600 m. krikščionybei atžymėti sidabrinis medalis. Skirstantis visus jungė bendra dvasia — „Dirbkim, kovokime dėl Lietuvos!"

Vytautas Janulis

Jaunučių stovyklos vadovų kursai

Penktadienį, balandžio 27 ir šeštadienį, 28 d. Ateitininkų namuose Lemonte vyko stovyklos vadovams kursai. Juos lankyti turėjo ne tik jaunuoliai, kurie nori vadovauti jaunučių būreliams, bet ir visi, kurie nori tuo metu stovykloje dirbti. Aš manau, kad kursai gerai paruošė būsimuosius vadovus, kad galėtų atsakomingai dirbti su vaikais šios vasaros stovykloje.

Prieš prasidedant kursams, buvom prašomi pasiklausyti juostelės apie Amerikos kareivio G. Coffee išgyvenimus Vietnamo karo metu. Kursai prasidėjo su tėvų pasikalbėjimu ir aiškinimu apie jaunučių vasaros stovyklos reikšmę. Po to žiūrėjome filmą „Romero" ir vėliau diskutavome juostelę bei filmą. Taip pat kalbėjome apie įvairius pasaulio kraštus, kuriuose gyvena lietuviai, nes šių metų stovyklos tema yra apie lietuvius, gyvenančius už Lietuvos ribų.

Į kursus atvykome pasiruošę pasakoti apie savo pasirinktą kraštą: Pietų Amerikoje, Europoje, Afrikoje arba Australijoje. Buvo diskusijos ir vaidinimėliai apie problemas, kurios galėtų kilti stovykloje. Kursus užbaigėme šv. Mišiomis, kurias aukojo kun. K. Ramanauskas. Išsiskirstėme nežinodami, ar būsime parinkti vadovais, ar ne, nes kursantų buvo daugiau kaip vietų stovykloje.

Aidė Užgirytė

KVIEČIAME JAUNUČIUS Į STOVYKLĄ

Miela drauge!

Girdėjau, kad galvojate atvažiuoti į jaunųjų ateitininkų stovyklą. Aš

tikrai noriu pasiūlyti važiuoti. Bus smagu ir įdomu. Kai aš buvau jaunesnė, taip pat važiuodavau kiekvieną vasarą. Atsimenu, kad tos dvi savaitės buvo labai linksmos ir smagios. Sutikau daug naujų draugių ir draugų, ir dabar su jais tebedraugauju. Aš turiu labai malonius prisiminimus iš jaunučių stovyklos ir, manau, kad jūs taip pat turėsite. Prašau atvažiuokite. Gal mes ten susitiksime!

Ingrida Martinkutė

Mielasis!

Šią vasarą bus jaunųjų ateitininkų stovykla Dainavoje. Aš noriu paaiškinti, kas ten dedasi. Stovykla tai nėra vien tik lietuvių kalbos pamokos ir ateitininkų principų aiškinimas. JAS stovykla man buvo geriausia proga susitikti naujų draugų. Draugai draugais pasilieka ir stovyklai užsibaigus. Taip pat gera proga pabūti gamtoje. Dainava yra toli nuo didelių miestų, bet nereikia to išsigąsti. Stovykloje gyvena daug mažų žvėrelių ir paukštelių, kurie žmonių daugiau bijo, negu žmonės jų. Yra ežeras Spyglys, pilnas žuvų. Bet būtų tikrai gėda neapibūdinti Dainavos žmonių. Kaip anksčiau sakiau, draugų tikrai nepritrūks. Kodėl? Dėl to, kad visi turi kažką bendra: suartėjimą ir lietuvybę. Tai yra raktas, kuris atidaro duris į naują pasaulį. Dainava yra jaunimo pasaulis. Atvažiuok ir dalyvauk!

Vytas Pabedinskas

Mielas drauge!

Ar kada norėjai nuvažiuoti į nepaprastai gražią vietą, kuri rami ir apsupta gamtos? Ten, kur visokie žaidimai, maudymasis, tenisas, krepšinis, tinklinis, įvairūs rankdarbiai, dainavimas, džiaugsmas ir draugai? Ten vaikai išmoksta geriau kalbėti lietuviškai ir susitinka daug naujų draugų iš visos Amerikos. Tai ne daina ir ne sapnas, tai Dainavos jaunųjų ateitininkų stovykla, kuri veikia kiekvieną vasarą dvi savaites. Aš tave kviečiu atvažiuoti, nes bus smagu.

Audrė Šlenytė

Ei, Jaunuti,

Gėlės žydi,
Saulė šviečia,
Mokslas baigias,
Ūpas keičias.

Mums moksleiviams
ir smagu,
Stovyklausim vėl kartu.

Laukiam vėl tave sutikti
Dainavoje pasilikti:
Sportuosim, žaisim ir dainuosim,
Ir geru oru pakvėpuosim!

JAS vadovai ir padėjėjai (Elenutė Tijūnėlytė)

Mielas jaunas lietuvi!

Mano vardas Aras, ir aš dirbsiu jaunučių stovykloje. Aš rašau tau šį laišką, nes tikiu, kad tau būtų labai smagu stovyklauti su JAS. Čia turėsi draugų, gerą maistą ir išvažiuosi namo su mielais prisiminimais. Jeigu tau patinka sportuoti, tai mūsų sporto šventė tave tikrai sužavės. Bet mes taip pat susikaupiam, prisimename savo tautą ir Dievą. Ši stovykla yra puikus laikas pabendrauti su lietuviais, išmokti ateitininkų idealų ir pabūti gražioje gamtoje. Kviečiu atvažiuoti.

Aras Norvilas

Prez. A. Stulginskio metinė kuopos šventė

Nors metų galas greitai artėjo, Prez. A. Stulginskio kuopos moksleiviai aktyviai veikė ir sunkiai dirbo, besiruošdami kuopos šeimos šventei. Kovo mėn. įvyko susirinkimas pas p.p. Vasiliauskus. Matėme skaidres iš Alaskos ir dalyvavome susikaupime, kurį pravedė Lina Modestaitė ir

Jaunučių stovykloje netrūksta draugių! I eil. iš k.: Valerija, Lina, Diana ir Rūta; II eil.: Audra, dar viena Audra, Nida, Gabija, Daina ir Kristina.

Viktorija Žvinakytė. Paskui atlikome pirmąją repeticiją Rasos Poskočimienės parašytam vaidinimui „Cinderfella". Po repeticijos pavargę ir išalkę sukalbėjome maldą ir išskubėjome užvalgyti.

Kitas susirinkimas buvo balandžio mėnesį Ateitininkų namuose Lemonte. Kazys Pabedinskas mums kalbėjo apie ateitininkų įkūrimą ir apskritai istoriją. Po įdomios paskaitos Rasa Poskočimienė vėl kantriai su mumis dirbo — repetavome vaidinimą. Tačiau dviejų repeticijų neužteko. Tą mėnesį dar kelis kartus buvome susirinkę repetuoti.

Gegužės 6 d., sekmadienį, įvyko kuopos šeimos šventė. Dalyvavo Partizano Daumanto kuopos jaunučiai, kartu su mūsų kuopos moksleiviais. Mišių, kurias aukojo kun. R. Repšys, metu Lemonto Lietuvių centre nauji jaunučių ir moksleivių kandidatai davė ateitininkų įžodį. Paskui susirinkome Ateitininkų namuose. Prieš pradedant vaidinimą buvo sveikinimai naujiems nariams ir padėkos žodžiai globėjoms, abiturientams, visiems ateitininkams, kurie mus rėmė. Federacijos vadas J. Polikaitis visus šiltai pasveikino, o tuomet kalbėjo MAS Centro valdybos pirmininkas A. Polikaitis, Partizano Daumanto kuopos globėja E. Paulikienė, Kun. A. Lipniūno kuopos pirm. N. Polikaitis ir Prez. A. Stulginskio kuopos globėja Indrė Tijūnėlienė.

Atėjo laikas mums pasirodyti. Dainavome, šokome ir vaidinome. „Cinderfella" visus svečius pralinksmino, o ypač jaunuosius. Ačiū Rasai už kantrybę, dirbant su mumis. Vaidinimui pasibaigus, visi buvo pakviesti pasivaišinti, pasišnekučiuoti ir pasportuoti Ateitininkų namų sode. Išvažiavome namo sotūs, pavargę ir linksmi, laukdami vasaros stovyklų Dainavoje.

Dalis Toronto Stasio Šalkauskio kuopos moksleivių su globėju V. Čuplinsku ir viešnia iš Čikagos D. Bindokiene. Nuotr. Aušros Karkienės.

Susitikimas su Toronto moksleivėmis

Balandžio 22 d., besilankant Toronte, buvau paskviesta dalyvauti Stasio Šalkauskio moksleivių at-kų kuopos susirinkime. Po šv. Mišių Prisikėlimo parapijos bažnyčioje jaukiame Ateitininkų kambaryje susirinko būrys šaunių kuopos mergaičių ir jų globėjas Vytas Čuplinkas, kuris tame būryje jaučiasi, kaip „erškėtis tarp lelijų". Susipažinus su kuopos mergaitėmis, pasidarė visiškai neaišku, kodėl Toronto berniukai bėgte nebėgo registruotis į St. Šalkauskio kuopą: visos narės dailios, linksmos, malonios.

Kuopai pirmininkauja Julija Šukytė. Mergaitės ruošiasi įžodžiui ir metinei šventei, nors data dar nenustatyta, nes kiek sutrukdė birželio 1-2 d. demonstracijos Vašingtone, kuriose daugumas narių ruošiasi dalyvauti. Kuopa gana aktyvi, dažnai susirenka, narės važiavo į Žiemos krusus Dainavoje, pasiruošusios stovyklauti MAS stovykloje šią vasarą. Susirinkime pasikalbėjome apie „Ateitį", rašymą, knygas, mokslą ir daugybę dalykų, dominančių to amžiaus jaunuoles. V. Čuplinskas buvo tik ką grįžęs iš Dainavos, kur vyko VII jaunimo kongreso ruošimo posėdis. Jis papasakojo apie kongresą, vyksiantį Pietų Amerikoje. Kai kurios moksleivės užsiprenumeravo „Ateitį" (o kitos, žinoma, jau žurnalą gauna ir skaito). Buvo įdomu susipažinti su šiomis maloniomis mergaitėmis. Kitą kartą, kai gausime korespondenciją iš Toronto, minimos pavardės nebebus tik bespalviai žodžiai, o gyvi, įdomūs asmenys.

D. B.

KREIVOS ŠYPSENOS

KITOKS ŽODYNAS

alkūnė — moteris, kuri vis alkana
atvejis — vėjas, kuris ką nors vis atpučia
bandyti — daryti bandeles
buveinė — daug kur buvusi moteris
klaustukas — vaikas, kuris daug klausia
lakūnas — lakstantis vyras
pastarasis — kas per daug svorio užsidėjęs
plačioji visuomenė — žmonių grupė, kuriai reikėtų mažiau valgyti
rimtas suvažiavimas — kai stipriai susiduria keli automobiliai
rusenti — kai rusas sulaukia vyresnio amžiaus
trumpumo sumetimai — vieta, kur sumetami trumpi daiktai
viešnagė — viešai rodanti savo nagus
viešėti — pamažu išeiti į viešumą
žadą atimti — kai kas ką nors žada, o paskui nepadaro

DIPLOMATIJA REDAKCIJOJE

Į vieną redakciją pilietis atsiuntė ilgą straipsnį, tačiau straipsnis pasirodė toks prastas, kad redaktorius jo net skaityti nebaigė. Po kiek laiko autorius apsilankė redakcijoje pasiteirauti apie savo straipsnio likimą.

— Žinot, jūsų straipsnis nuostabus, — tarė redaktorius. — Ne tik aš pats, bet ir visi redakcijos nariai skaitė ir žavėjosi. Iš tikrųjų geresnio straipsnio niekas nebuvo matęs.

— Tai puiku? O kada jį spausdinsite?

— Mes negalime jo spausdinti!

— Kaip tai? Jeigu straipsnis toks geras, kodėl ne?

— Matote, jeigu straipsnį išspausdinsime, žmonės jį skaitys, pasidžiaugs, bet mes turėsime sustoti laikraštį leidę. Visi kiti straipsniai prieš jį atrodys tokie prasti, kad net spausdinti neužsimokės. Jau geriau, kad atsisakysime jūsų tobulo rašinio, bet išlaikysime tolimesnį laikraščio ėjimą...

— Taip, aš suprantu, — sutiko autorius ir patenkintas iškeliavo sau.

* * *

Močiutė: Dalyte, netrauk katinėlį už uodegos!

Dalytė: Močiute, aš tik laikau, jis pats traukia.

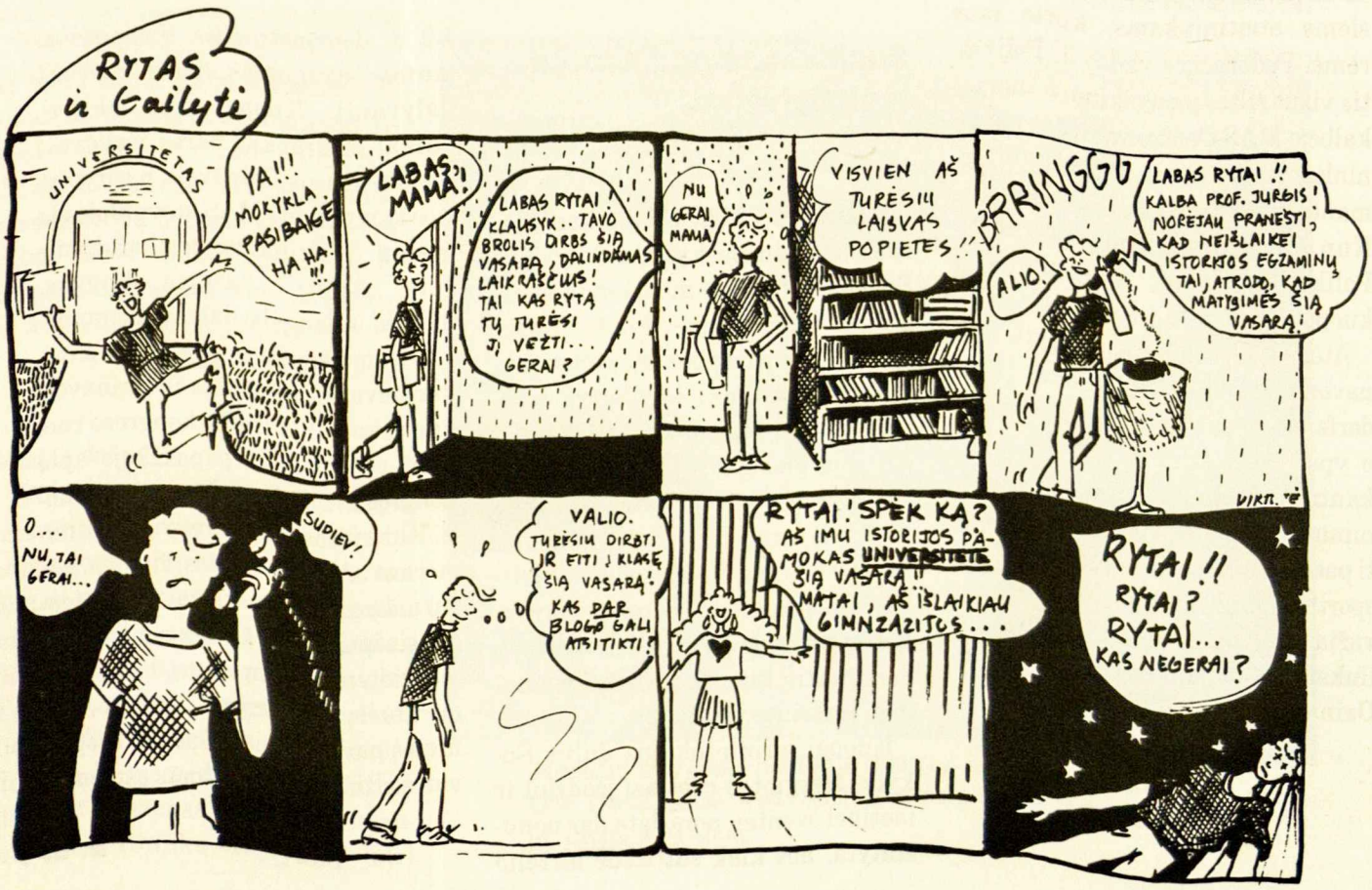

DĖKOJAME! DĖKOJAME!

Nuoširdžiai dėkojame Čikagos sendraugių ateitininkų valdybai už 1000 dol. auką ,,Ateičiai''. Jūsų auka labai įvertinama ir reikalinga!

REGISTRUOKITĖS Į STUDIJŲ DIENAS

Ateitininkų studijų dienos vyks rugpjūčio 31 — rugsėjo 3 d. Dainavoje. Čia pateikiame kainoraštį ir prašome nedelsiant užsiregistruoti paštu. Registruojantis prašome pridėti mokestį. Siųskite šiuo adresu: B. Bublienė, 5190 Longmeadow, Bloomfield Hills, Michigan, 48013.

Studijų dienų kainoraštis:

Sendraugiams ir studijas baigusiems studentams kambarys visam laikui — 55 dol.; maistas visam laikui — 60 dol.; maistas moksleiviui — 45 dol.; maistas jaunučiui (iki 5 m. veltui) — 30 dol.;

Dieninis kainoraštis asmeniui: nakvynė — 20 dol.; maistas 25 dol.;

Studentams: nakvynė ir maistas visam savaitgaliui— 60 dol.; nakvynė vienai nakčiai — 10 dol.; maistas vienai dienai — 15 dol.

Jeigu iš šeimos dalyvauja daugiau negu trys nariai, tai ketvirtam nariui suteikiama 10 dol., penktam 15 dol. nuolaida.

KNYGOS IR SPAUDA LIETUVOS ATEITININKAMS

Pereitame žurnalo numeryje buvo skelbta apie vysk. P. Baltakio planuojamą knygų persiuntimą Lietuvon. Šia proga buvo numačiusi pasinaudoti Ateitininkų Federacija ir pasiųsti didesnį kiekį knygų Lietuvos ateitininkams. Dėl susidariusių aplinkybių knygų siuntimas laikinai atidėtas, tačiau Federacija vis tiek labai prašo knygų, ,,Ateities'' žurnalų ir kitokios ideologinės spaudos. Prašome viską siųsti Ateitininkų namų adresu. Vienokiu ar kitokiu būdu tai bus persiųsta į Lietuvą, kai tik susidarys pakankamas kiekis.

Pereitame numeryje buvo paskelbtas neteisingas Ateitininkų namų adresas. Jis yra toks:

Ateitininkų namai
12690 Archer Ave.
Lemont, Illinois 60439

,,ATEITIES" KONKURSAS

Šiais metais taip pat skelbiame ,,Ateities'' žurnalo konkursą, kuriame kviečiame dalyvauti visą ateitininkišką jaunimą svetur ir Lietuvoje. Konkurso dalyviai bus dalinami į dvi grupes: jaunesniųjų — iki 18 metų amžiaus ir vyresniųjų — nuo 19 iki 30 m. amžiaus.

Konkursas susideda iš prozos, poezijos, fotografijų ir reportažų. Darbai turi būti prisiųsti žurnalo redaktorei iki š.m. rugsėjo 30 d. Premijos laimėtojams bus įteiktos tradiciniame ,,Ateities'' žurnalo vakare. Temas paliekame laisvas. Raginame kuo gausiau konkurse dalyvauti ir savo draugus paskatinti. Ypač prašome moksleivių ir studentų stovyklų vadovus atkreipti į šį reikalą dėmesį ir paraginti stovyklautojus, kad konkurse dalyvautų.

ALp(LKA)1786
1990, Nr.3